

Luceafărul

Săptămânal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

Investitură a istoriei, a prezentului și viitorului patriei

Exprimind voința unanimă a poporului, reprezentanții națiunii noastre socialiste, întruniți în prima sesiune a celei de a opta legislaturi a Marii Adunări Naționale au reales pe tovarășul Nicolae Ceaușescu în suprema funcție de președinte al Republicii Socialiste România.

Act istoric cu multiple semnificații, re alegerea celui mai iubit fiu al poporului nostru în înaltul post de conducere a patriei socialiste, se definește ca momentul de referință din istoria contemporană a României, istorie ale cărei adevărate dimensiuni creșterea s-au relevat multipli și puternic în această perioadă de înflorire fără precedent, în toate domeniile vieții materiale și spirituale a poporului nostru.

Moment înălțător, moment de înaltă trăire politică, civică, patriotică.

Moment care a condensat în cristalinul său o întreagă istorie scrisă în libertate, cu pașune și dăruire revoluționară. Este istoria care se leagă direct de activitatea și personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu, celtaral inspirat al României de azi.

Acest an — 1980 — a intrat în istoria noastră și ca anul realegerii în suprema funcție de președinte al Republicii Socialiste România a tovarășului Nicolae Ceaușescu, revoluționar călăt în aspre bătălii de clasă, revoluționar cu o gândire vie, dinamică, profund originală, revoluționar al omeniei comuniste, patriot înfălcător dovedind permanent înaltă grijă pentru destinele patriei și ale poporului român, internaționalist recunoscut și apreciat pentru activitatea sa neobosită care se concretizează în marele prestigiu de care se bucură țara, pretutindeni în lume.

Deci, primei sesiuni a celei de a opta legislaturi i-a revenit suprema onoare de a realege, prin votul său adine responsabil, ca președinte al României socialiste pe marele bărbat al Patriei. Pentru că nu numai pentru omul muncii luat ca parte a unui mare întreg care este poporul, ci și pentru forumurile țării, votul acordat tovarășului Nicolae Ceaușescu reprezintă a înaltă onoare. Este onoarea manifestării directe a sentimentelor pentru primul om al țării, este onoarea pe

care o implică manifestarea directă a responsabilității. Este, în esență, onoarea patriotică cu profunde implicații în viața țării, a națiunii noastre socialiste.

Am ascultat, în fața televizorului, înscut de stat al Republicii Socialiste România. Am privit în aceste momente solemn chipul președintelui Republicii Socialiste România. Și, apoi, am revăzut în memorie harul țării. Voința României socialiste, a tuturor oamenilor noștri fierd deosebire de naționalitate, s-a manifestat limă a dăruie plină.

Este aceasta expresia unității de monolit a întregului popor în jurul partidului, al secretariatului său general. Este aceasta expresia încrederii, a hotărârii de a merge înainte înainte, într-un ritm mereu mai rapid, pe calea deschisă de marele Program al țării și noi societăți în România.

Tot ce a înfăptuit poporul nostru în ultimul deceniu și jumătate este nemijlocit legat de numele, fapta și gândirea tovarășului Nicolae Ceaușescu, conducător învernal al întregii națiuni pe calea progresului și bunăstării, a prosperității și demnității patriei, a afirmării personalității umane, independenței și suveranității României socialiste.

Prin votul reprezentanților noștri în marele forum al țării ne-am exprimat dorința ca și de acum înainte faptele noastre de muncă, de viață să se desfășoare sub acul de lumină al gândirii revoluționare a tovarășului Nicolae Ceaușescu. Avem convingerea nestrămutată că astfel vom izbîndi în lucrarea noastră, în chipul cel mai deplin. Iar această convingere ne deschiide noi drumuri fertile de afirmare a propriei gândiri pentru a spori tezaurul de valori — materiale și spirituale — ale prezentului.

Realegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în suprema funcție de președinte al României socialiste a însemnat un major act politic pe care națiunea română, prin reprezentanții ei alegeți, l-au înfăptuit în numele prezentului și viitorului patriei, pentru conștientizarea, tot mai dinamică, a procesului de dezvoltare a noi societăți pe pământul românesc.

Luceafărul

Istorie

Nașterea și dezvoltarea literaturii noastre

Nașterea și dezvoltarea literaturii noastre. Nașterea, lupta și izbăvirea, neclintit. El, Căminul acestei Patrii sfinte, Ești tu, fel, de ochi, neobșit.

Cătrele și-nom ce toalează, Fără odihnă fiecare plai. Unde-a fost noaptea, o adus lumină Și-a lăsat și inimă de noi.

Din lupte se au răzbit eroși, Usine mari și fabrici fel de fel. El a tăiat în jumătate munții Chiar dacă ei au fost mai tari ca el.

Au înfăptit ogore la tot pasul Și-a alungat durerea temer, Pe unde griji au mai rămas din vremuri A răvedat din inimă lui har.

De veghe-ntruna la hotarul țării, A lăsat furtuni în brațe, neclintit Și s-a băfuit cu ele și noaptea De nici un vifor însă biruit.

Poeti, cîntăci și dragostea de țară Și-a lăsat în inimă și pe drum Cine-a lăsat, să fie-n neuitare Cui se cuvina Păbia de-acum!

Virgil Carianopol

Literatura vieții

Indiscutabil, literatura noastră trăiește un proces al regăsitului conștiinței de sine. Perioada premergătoare acestei etape a dat cîteva opere fundamentale, multe dintre ele datorate marilor scriitori din țara noastră.

Eliberată de chinul artificial, arta a trecut în încreșt printr-un proces de căutare febrilă, în care creatorii încercau parcă să recupereze într-un timp record ceea ce nu s-au făcut mulți ani de zile. Nu este însă mai puțin adevărat că generația de scriitori care se ridică înocmai în această perioadă despre greșelile revolute, acei scriitori care nu au avut mare succes, dar care au avut o mare importanță în viața noastră.

Eliberată de chinul artificial, arta a trecut în încreșt printr-un proces de căutare febrilă, în care creatorii încercau parcă să recupereze într-un timp record ceea ce nu s-au făcut mulți ani de zile. Nu este însă mai puțin adevărat că generația de scriitori care se ridică înocmai în această perioadă despre greșelile revolute, acei scriitori care nu au avut mare succes, dar care au avut o mare importanță în viața noastră.

Nu mai puțin severă, această literatură este preocupată să arate un prezent la care dorește să contribuie și, fără să se ferească de nici o zonă a trecutului, să cimenteze în primul rînd drumul pe care pășim acum. Este interesant de observat că marile opere ale autorilor la care mă refer, desti scriitorii tineri, au ajuns la această conștiință după publicarea unor cărți care au jalonat etapele literaturii noastre noi, literatură pe care în ultima instanță și ei au făcut-o. Prozați ca Eugen Uricaru, Mihai Sîrb, Alexandru Paștilian, Alexandru Deal, Vasile Andru, Radu Mares, Florin Bănescu, I.D. Teodorescu, Vasile Sămăjan, Horia Ungureanu, enumerarea putînd fi bineînțeles mult mai lungă, au ajuns la descrierea zilei de azi după ce au parcurs, de multe ori cu rezultate artistice cu totul remarcabile, un itinerar al limpezirii. Încestarea justițiară față de trecut a devenit încordare preocupată de destinele prezentului, teme existențiale se răsfrîng asupra vieții noastre de fiecare zi, adevăruri stringente cînt înfățișate în lipsa metaforelor uzate care, gonle de încercătură, deveniseră la un moment dat etalonul unei joase

Mircea Muthu

Continuare în pag. a 7-a

Gheorghe Schwartz

Continuare în pag. a 7-a

Climatul liniștii constructive

Afirmarea României ca o prezentă dinamică și constructivă pe planul vieții internaționale a corespuns cu o perioadă de profundă frămîntare în istoria contemporană a omenirii. Dacă rememorăm ultimele decenii, acelea adică surse de la ultima configurație mondială — configurație care a servit și drept detonator în procesul de modificare al peisajului epocii colonialismului, epocă văzută într-o lumină romantică doar de autorii de cărți călăuzite de aventuri scrise pentru adormirea conștiințelor mic-burgheze. În realitate o epocă vibrînd sub novara intensității de tot felul — nu putem să nu facem constatarea că problemele majore ale relațiilor între popoare nu sînt nici pe departe rezolvate. S-au acumulat noi tensiuni și s-au manifestat noi fracturi: tendințele de reîncălzire a lumii în noi sfere de influență au devenit tot mai vizibile și ele au angrenat nu doar simpla atitudine, ci și comportamentul politic al unor ocoare mici sau mijoci din punct de vedere demografic și posedînd un nivel de dezvoltare economică și socială care sumai de stări conflictuale pe plan extern nu aveau nevoie pentru a se putea desfășura. În special în ultimul deceniu și jumătate, pe eșcherul politicii mondiale au apărut situații noi și facere noi de încordare pe care orice om înzestrat cu un minimum simț cetățenesc și cu o minimă cultură politică, nu poate să nu le privească înțiritor deoarece ele sînt firele invizibile care în deasupra capului fiecărui din noi sabisă hîi Damocles. Ruperea unuia poate fi fatală: cine știe dacă celelalte rezistă la atita greutate.

Tocmai în acest interval difcil politicii externe a României orientată direct de președintele Nicolae Ceaușescu, a fost mai activă ca oricînd. Tocmai în această perioadă s-au afirmat de către reprezentanții României, de la tribuna diferitelor înalte forumuri internaționale, hotărîrea poporului nostru de a face tot ce-î stă în putință pentru asigurarea unei cări durabile în lume, a unor relații bazate pe adevărate succese în condiții cînd oportunitățile de forțe erau mai mult decît inegale pentru supraviețuirea însăși a poporului; confunțării politice și diplomatice degenerate în conflicte militare cu mari puteri pentru care ceama Carnaților reprezenta dorința unei noi frontiere sau a unei noi frontiere; provizorat și singurătate la conferințele unde se hotăra soarta Europei în ultimul secol și jumătate — lată moștenirea de fapt pe care a propus-o spre reflecție istoria poporului nostru diplomatilor sale. Acestor fapte li s-a făcut înțiritorul strălucit o reșed în fața Nicolae Ceaușescu, care a știut să desprîndă din ele o lecție de omenie și să o pronunțe ca atare comunității internaționale. În numele ei, România a acționat și acționează pe plan internațional pentru asigurarea unei atmosfere de pace și cooperare, pentru transformarea destinderii dînt-o simplă noțiune într-un concept cu valoare operativă, într-o situație de viață. „Trebuie să se înțeleagă bine — arăta președintele României în

Grigore Arbore

Continuare în pag. a 6-a

Forța social-politică a tineretului

Un eseu cu titlul de mai sus este tentat să facă recurs la date statistice, de ordin cantitativ. La ponderea pe care o deține tineretul în ansamblul populației (variabilă dar, oricum, destul de mare în lume, înscind-se — pentru ce cuprinși de la 0 la 24 de ani — între 47% și 63%). La volumul tineretului în forța de muncă, volum aflat pe o curbă ascendentă. La potențialul școlar al societății (care depășește treptat, la noi, pentru cei înscadriți în diferite nivele de învățămînt, un sfert din populația totală). La gradul de participare a tineretului, prin organizațiile sale proprii, în sistemele activității social-politice. Am putea da, desigur, date sugestive și diverse, care ar atesta că, astăzi, potențialul tînar de care dispune societatea, în speță societatea noastră socialistă, este deosebit de mare. Dar cifrele nu pot sără pe deplin despre structura utilizării sociale raționale a acestui potențial, despre intensitatea socială a promovării tineretului prin mecanisme de realizare a șanselor, despre capacitatea societății de a-și însuși tineretului ca o dimensiune a propriei conștiințe generice.

Îată de ce, fără a subestima valoarea argumentativă a datelor statistice și ținînd seama de procesele specifice care configurează dinamismul tineretului în societatea noastră socialistă, voi alege calea analizei calitative. O cale mai complexă, dar mai adecvată spiritului său de referință. Cum se construiește, asadar, forța social-politică a tineretului nostru la pragul anilor 80?

Mal întii, vom observa — și cu ajutorul recurenței istorice retrospective — că societatea noastră și-a amplificat, treptat, în ultimii ani, conștientizarea a trata problemele tineretului în termenii unui demers operațional, programatic. Nu au existat planuri sau programe de acțiune, de interes național sau zonal, care să nu privească, într-un fel sau altul, starea și perspectiva tineretului. Tineretul nu mai este doar o categorie socială, de vîrstă sau de spirit), care se poate „decupa” din restul vieții sociale pentru a fi se raporta acestuia ca un „datum” ce vine din

urmă, pe avans timpului. S-a produs o sensibilă mutație, de natură existențială, de optîm și de strategie: tineretul arde să mai trăiască în țara încreștă a dezvoltării sociale, să facă pe care a generat în mod realității socială, să cîntă tinerete istoric și face un punct de sprijin din tineretele noastre noi.

Forța social-politică a tineretului nostru are, asadar, un funcțar temel ontic, izvoarele din

Conf. univ. dr. Aculin Cazacu

Continuare în pag. a 7-a

Umanism românesc și sud-est european

„studii subsumate unei concepții unitare despre începuturile umanismului nostru, aceste „preliminare” adunate recent într-un volum” de Virgil Căndea se articulează de fapt într-o veritabilă sinteză impresionantă prin limpezimea frazei și riguroasa demonstrație. „Mărunțisurile” prăfuite de istorie culturală luminează altfel o geografie spirituală bogată în conexiuni și elemente menite să ne plaseze mai exact și, am adăuga, mai firesc în Europa veacului al XVII-lea. Între această perioadă ce decide, la noi, umanismul și „coordonatele” deduse de către Al. Ditu din miscarea de idei a secolului următor continuata apare ca

normală: mari capitole de istorie culturală românească se încheagă astfel aux petis pas, dar cu siguranță pe care numai cercetarea metodică și, în plus, interdisciplinară o poate arăta. Dimensiuni enunțate în capitolele preliminare, Umanismul românesc, sînt rețelute selectiv în radiografiile consacrate lui Dăbriște Năsturel și Nicolae Milescu Spătaru, pentru ca extinderea cercetării la întregul perimetru sud-est european e-o găsim concretizată în excepționalul studiu comparativ „Intelectualul sud-est european în secolul al XVII-lea, finalul volumului constituit de noi, umanismul și „coordonatele” deduse de către Al. Ditu din miscarea de idei a secolului următor continuata apare ca

nomenclatură: mari capitole de istorie culturală românească se încheagă astfel aux petis pas, dar cu siguranță pe care numai cercetarea metodică și, în plus, interdisciplinară o poate arăta. Dimensiuni enunțate în capitolele preliminare, Umanismul românesc, sînt rețelute selectiv în radiografiile consacrate lui Dăbriște Năsturel și Nicolae Milescu Spătaru, pentru ca extinderea cercetării la întregul perimetru sud-est european e-o găsim concretizată în excepționalul studiu comparativ „Intelectualul sud-est european în secolul al XVII-lea, finalul volumului constituit de noi, umanismul și „coordonatele” deduse de către Al. Ditu din miscarea de idei a secolului următor continuata apare ca

normală: mari capitole de istorie culturală românească se încheagă astfel aux petis pas, dar cu siguranță pe care numai cercetarea metodică și, în plus, interdisciplinară o poate arăta. Dimensiuni enunțate în capitolele preliminare, Umanismul românesc, sînt rețelute selectiv în radiografiile consacrate lui Dăbriște Năsturel și Nicolae Milescu Spătaru, pentru ca extinderea cercetării la întregul perimetru sud-est european e-o găsim concretizată în excepționalul studiu comparativ „Intelectualul sud-est european în secolul al XVII-lea, finalul volumului constituit de noi, umanismul și „coordonatele” deduse de către Al. Ditu din miscarea de idei a secolului următor continuata apare ca

nomenclatură: mari capitole de istorie culturală românească se încheagă astfel aux petis pas, dar cu siguranță pe care numai cercetarea metodică și, în plus, interdisciplinară o poate arăta. Dimensiuni enunțate în capitolele preliminare, Umanismul românesc, sînt rețelute selectiv în radiografiile consacrate lui Dăbriște Năsturel și Nicolae Milescu Spătaru, pentru ca extinderea cercetării la întregul perimetru sud-est european e-o găsim concretizată în excepționalul studiu comparativ „Intelectualul sud-est european în secolul al XVII-lea, finalul volumului constituit de noi, umanismul și „coordonatele” deduse de către Al. Ditu din miscarea de idei a secolului următor continuata apare ca

Eveniment Cultural: Film

„Lăpușneanu: temă producătoare de capodopere” de M. Ungheanu • „Un moment de referință” de Nicolae Mateescu.

(In pagina 6-a)

Însemnări despre proză

O trecere în revistă a cărților anului 1979, un bilanț care să propună și un calificativ general, ar presupune, probabil, o lectură mult mai completă decît cea pe care o am. Nu mă hazardez, deci, în judecări de valoare globale și nici nu aş avea dreptul s-o fac, de vreme ce am citit mult prea puţin, din tot ce s-a scris în anul ce abia s-a sfîrșit. Bineînțeles că m-aș putea face, mai bine spus, prefacă, că am citit totul din ceea ce „merită” să fie citit, lecturile putîndu-se completa și după procedeele cunoscut încă de pe băncile școlii, a trasului cu urechea. Din l-un fel de orgoliu prefer, însă, să nu vorbesc despre cărți pe care din păcate n-am ajuns să le citeșc pînă acum. Avînd în vedere, prin urmare, lecturile mele destul de restrînse, nici nu aș putea spune dacă anul 1979 a fost și el un an al rămășiilor, la fel ca cel precedent. Cîntarul pe care l-aș folosi, i-ar lipsi, probabil, o parte din greutatea necesare. Nu e greu însă, în schimb, să vedem că romanul se menține, în continuare, în centrul atenției, el domină scena de cîntă al lui buni. Se întîmplă ceva cu romanul românesc și acest lucru nu e greu de observat.

O primă întrebare pe care am vrea să ne-o punem este următoarea: A pătruns oare în suficiență măsură în proza noastră de astăzi —

Sorin Titel

Continuare în pag. a 6-a

Cronica literară

LIVIU LEONTE: «Constantin Negruzzi»

Studiul monografic pe care Liviu Leonte îl consacră lui Constantin Negruzzi („Constantin Negruzzi”, Editura „Mina”, București, 1980) aparține, în fond, unui gen de exegeză tot mai rar practicat în zilele noastre și, mai ales, nu tocmai pe placul multora dintre cititorii „literaturii moderne” ori „pasamite”, „infidele”, aplicate cu dezmătat elan simplicității textului literar clasicizat. Vrem să spunem că, în chip strănu, studiul acesta poate stârni din capul locului o anumită stare de irascibilitate și suspiciune pentru simplul (și important!) fapt că autorul lui este, totodată, editorul contemporan cel mai de seamă al operei negruzziene. După opinia amintitilor campioni ai „lecturii moderne” și „infidelilor”, aici, în calitate de editor a analistului s-ar afla acel ireductibil handicap ce îngreuează, zice-se, nebanuit de mult accesul în miezul actualității pe care conținutul de mare creație, în ce ne privește, ne ostentă în credință, ca înainte de orice, dimpotrivă, dezideratul „lecturii actuale” este succedat firesc al „lecturii complete” și „lecturii adevărate” înseamnă că numai actualitatea contextuală monografică a operei este în măsură a conduce la relevarea modernității ei intrinsece.

Sub semnul unei asemenea operații, stocpuzinilor exegetice și, fără îndoială, studiul lui Liviu Leonte. Exactă perspectiva critic-ideatică din unghiul căreia se deslășoară întreaga investigație nu este comunicată de autor de-abia în capitolul final al lucrării („Concluzii culturale”, „Literatură”, „Chibritul în propriile” „antiteză” care i-a fost repositiv unei omulii — observă deci Liviu Leonte în concluzie — a fost ferit pentru scriitor, într-o epocă de mare revărsări afective, pe o direcție sau alta. Negruzzi, a știut să nu se entuziasmeze facil și a înțeles că, mai presus de orice personal al preferințelor, stau prilejul și înțelegerea realității. Intuise că istoria are un curs obiectiv al ei, pe care sentimentele nu îl pot schimba. Să arătăm, ca primele două capitole ale lucrării (O viață eșușivă, Perspective ideologice și estetice) au marcat-o de la începutul ei mai minuios cu puțină cadrul material biografic (din dublu perspectivă: amai și epocă) în ambianța cărții și manifestă o tendință echilibrată în a se scrie „antiteză”. Din câte se dau seama, niciuna dintre tentativele biografice (și nu sînt puține) consacrate lui Constantin Negruzzi până acum nu fac dovada unei ații de rigurozitate și detașată descinderi în document: precum cea de față. De-ar fi să menționăm numai laboriozului efort de despriere exhaustivă a materialului informativ imaginațional de presă și literar („Gazeta de Moldavia”, dar mai ales, al gazetei „Săptămîna”) și în arhivele statului din Iași și-ar fi suficient să apreciem că de subtilitate este contribuția autorului la această lucrare. Important este însă că viziunea oricum stereotipificată asupra omului Constantin Negruzzi este serios amen-

Intitulat Dramaturgul, preocupat să delimiteze peste tot sterele de influență revendicate continuu de cele două practici. Bănuind (ca și în cazul „complexului” Hellade Radulescu) faptul că Liviu Leonte nu își ia cîteva din „specula”, din unghi esențial în marginea a ceea ce tot el numește „complexul” Kogălniceștii. La C. Negruzzi (condamnarea vehementă, în program „Daciei literare” a „traducțiilor”, se cuvine să evidențiem, aici, succesiunea sondajelor comparativiste dintre original și versiunea românească. Cînd e cazul, autorul nu ezită a corecta sau amenda unele aserziți identificate aparținînd altor cercetători, ca să nu mai spunem că el însuși vine cu contribuții personale. În poet, căminînd în aceeași sferă de preocupări, de reținut sînt și unele sublinieri vizind efectele asupra operei literare negruzziene originale. Ne gândim, între altele, la relația dintre preferința tinutului C. Negruzzi pentru traducerea Moralității barocilor literari ale lui Teofrast — prin intermediul versiunii neogrecești a lui Dimitrie Davarzi — și structura artistică a Serisilor sau la ironia în care multimea cere Mariel Tudor capul lui Fabiani (în Maria Tudor de Victor Hugo), „transferată” în memorabilă așă unde apar tirgoșii cetrului capul lui Motoc în Alexandru Lăpușeanu.

Capitolele consacrate operei literare originale a lui Negruzzi, evident au în atenție poezie (Acorduri lirice) dramaturgia (Dramaturgul) și proza (Proza) și în cele din urmă, în capitolul de încheiere, o analiză a activității scriitorului ca activitate documentară este suverană și de date actuale, așa încît nu mai insistăm. Revizuirea la evaluările critice privite în sine. În puține cuvinte, înțelegem că parțind dintr-o perspectivă și exactă în general, este totuși prea tare încoșată de ideea oricum prezumtivă că lui C. Negruzzi nu i se poate recunoaște calitatea de critic poet. Bine prezintă din unghiul de vedere al lui Leonte, înțelegem că parțind dintr-o perspectivă și exactă în general, este totuși prea tare încoșată de ideea oricum prezumtivă că lui C. Negruzzi nu i se poate recunoaște calitatea de critic poet.

Viata cōrtilor

poezia

Confesiunile pămîntului

În tradiție clasică

mai este didactic și expozițional și capătă ritm și accent polemic ca în această demnă de menționat distria istorică din care citez: „Năvăliții cită frunză și lărbă / sparg în săgeți și în sulțe pacea din inimă. / Dar ei nu știu trecătorii / că fiecare din oamenii acestui pămînt / poartă în trup rădăcinii de istorii / ca un veșnic veșmint / Fruntea lui Gelu / se apără ca oțelul / Pieptul lui Vla / curat românesc / pe cînd brațul lui Menumor / se face tăis de sabie, nevăzut, / hăcuind veneticii fără cruțare. / Și vin năvăliții cu hircii la obline și porțile Carpaților să-și caute / tainuri de aur și sînge / iar pămîntul își face din

plin datorită / înghițindu-le, rispiindu-le / puhoiul de lesuri nădăruș... (Ca un veșmint). Haralambie Tuțui practică în general o lirică a simplității și clarității, preferînd exprimarea nemijlocită cu impact imediat, unele arte poetice mai elaborate. Avînd avantajul comunicabilității și al contactului direct cu receptorul, limbajul său poetic acuză totuși o anumită lipsă de relief și monotone imagistică. De asemenea, ca pacitatea inventivă și asociativă nu este deosebită, ceea ce determină abundența de figuri poetice elementare, epitelice, comparative, hiperbolice și interogații. Dar, în poemele care glosează pe marginea motivului timpului, a libertății destinate uman, imagistica devine mai neguroasă, a-

Paul Dugneanu

*) Haralambie Tuțui: „Confesiunile pămîntului”, Editura „Carica Românească”, 1980.

PROZA

Un excelent stilist

Excelent stilist rafinat, cu mina flaubertiană, Radu Petrescu pare a face în „Ce se vede” un pas înapoi în domeniul subiectului. Căci ce este altceva un roman decît viața în optica unui spirit teologic, înclinat către examinarea temei născute de evenimente cu scopul de a rezulta noțiuni de ordin moral pentru cititor. Un asemenea prozator era, de altfel, Radu Petrescu în deplină cunoștință de cauză. Cînd ne-a dat în „Ocheana” interior, sub forma unui jurnal excepțional, un specimen de naralune în aparență fără construcție, solite totuși în cîmpul a substituirii remarcabile. Însă, Ce se vede ar fi, se vede treaba, un experiment, căci autorul s-ar fi plătisit în a se exercita realist, „inactual”, într-un gust eulic ce pare unicum colăbit și fesiit din moda curentă. Nu uit să observ că, în materie de literatură, moda este o noțiune relativă, care se definește în domeniul, căci nu valoarea vine din actualitate, ci actualitatea este consecința rezistenței de natură axiologică.

Ce se vede este, pe scurt, experimentul modernist al lui Radu Petrescu, urca în pastă și înțelegem că, în această așteptare, se poate observa o serie de trăsături, remarcabile spre ne da un roman de moravuri în mediul de război (faptul se petrec în 1941) și dacă adăugăm în încă vreo 10-15 cărți cu interesul lor, rezultă și o umanitate bogată caracterologic, ce poate stimula complicațiile sociale și sufletești. Însă de aici, Radu Petrescu a modificat complet potențele de principiu ale faptelor și le-a dat o notă de bizarete teoretică, în genul unei „contie filosofice”, unde se examinează

critica

Plurivalența lui Caragiale

Caragiale, acolo unde servitutea față de conținutul inocuului analizei se are în vedere în valorizarea sa înrominului. Cartea lui Valentin Silvestru folosește cele două atitudini extreme cu care a fost confruntat Caragiale — de apăsare și așuzare — transferîndu-le din spațiul analizei opere — unde sînt total depășite — în acela al criticii, unde mai sînt necesare. De mai mulți ani, Caragiale nu mai e apăsare, ci valorificat. Si totuși, mai există inechități, clișee, obișnuințe față de eterul mister al lumii caragieliene, față de complexitatea și ambiguitatea acesteia.

Trecînd în revistă marile spectacole prilejite de montarea într-o viziune nouă a pieselor O scrisoare pierdută, D'ale carnavalului, etc.,

Plurivalența lui Caragiale

Caragiale, acolo unde servitutea față de conținutul inocuului analizei se are în vedere în valorizarea sa înrominului. Cartea lui Valentin Silvestru folosește cele două atitudini extreme cu care a fost confruntat Caragiale — de apăsare și așuzare — transferîndu-le din spațiul analizei opere — unde sînt total depășite — în acela al criticii, unde mai sînt necesare. De mai mulți ani, Caragiale nu mai e apăsare, ci valorificat. Si totuși, mai există inechități, clișee, obișnuințe față de eterul mister al lumii caragieliene, față de complexitatea și ambiguitatea acesteia.

Trecînd în revistă marile spectacole prilejite de montarea într-o viziune nouă a pieselor O scrisoare pierdută, D'ale carnavalului, etc.,

critica

Plurivalența lui Caragiale

Caragiale, acolo unde servitutea față de conținutul inocuului analizei se are în vedere în valorizarea sa înrominului. Cartea lui Valentin Silvestru folosește cele două atitudini extreme cu care a fost confruntat Caragiale — de apăsare și așuzare — transferîndu-le din spațiul analizei opere — unde sînt total depășite — în acela al criticii, unde mai sînt necesare. De mai mulți ani, Caragiale nu mai e apăsare, ci valorificat. Si totuși, mai există inechități, clișee, obișnuințe față de eterul mister al lumii caragieliene, față de complexitatea și ambiguitatea acesteia.

Trecînd în revistă marile spectacole prilejite de montarea într-o viziune nouă a pieselor O scrisoare pierdută, D'ale carnavalului, etc.,

CARTEA DE DEBUT

Armonii cantabile; În căutarea autenticității

Tomă Bodiș debutează fără complexe în fața cîrmuzului liric, cu o abilitate formală care nu lasă loc pentru viziune schimbări la nivelul acestei poezii și fără a realiza o tematică însă volumul conține o mare diversitate de tendințe, ceea ce îi conferă un caracter heteroclit și ezitant, proemul unei căutări de sine încă neovădat. Cîntecul unitar al volumului este „Milena grav, revăzută poezie aflată sub semne mitice, cu rezonanțe într-un întrevăzut spațiu magic. Imaginea este dominată de humanitatea și de minorități infabile, poezia fiind eflorescentă a unui substrat ideatic tradiționalist. Cele câteva poezii de început sînt titulate de astre senine, teritoriul liric interior adăpostind „Bucură-te, tînă de toate, / Bucură-te, tînă de toate, / n-ajung furtuni pînă la tine, / Ilyadă a mea mirosind curat / a seminte în incoltire / și a flori de măr / și a fructe căzînd în vole / unde și astăzi mirat, / cîntă curul / în care fericiții, / de cîntă / O imagiistică a luminării, îmbrăcînd reprezentări festive și hieratice, cu scrieri și restrîngerii de raze defiește lirică patriotică a lui Tomă Bodiș — una dintre tendințele de expresie lirică ce se manifestă fragmentar în acest volum ații de divers tematică: „Grădini brodate cu argint / În firele de mărșărin, / Se privesc, la lumină nouă, / sub tîlă boabele de nouă / Spre tronul muștelor se-nclină / Dumbrăvi mai tîner-n lumină / Ca la o tînăică chemare / Cînd steaua neamului răsare”. Se afirmă astfel totuși o viziune pentru emblema înrominului, pentru transfigurarea de tip tradițional. Un cîntec heteroclit, cu reminiscențe plătind la suprafață, este Cuceritorii. Predomină poemul liric (Armonii cantabile), reprezentarea în poezia este necesitățile din poezia lui Ion Gheorghe (Pravila după Neagoe, Precă, Pahonia, Triplic), cu sonorități din versul ampu al lui Al. Filipciuc și cu unele tonuri argheiene izlate. Remarcabilă este însă tendința reverte și contemplativă unei zone distincte a spațiului interior, aursă de melancolii te-

Armonii cantabile; În căutarea autenticității

Predomină o sensibilitate a estetice și melancolie sagă cantabile. Spre deosebire de volumul anterior, poezia este dominată de humanitatea și de minorități infabile, poezia fiind eflorescentă a unui substrat ideatic tradiționalist. Cele câteva poezii de început sînt titulate de astre senine, teritoriul liric interior adăpostind „Bucură-te, tînă de toate, / Bucură-te, tînă de toate, / n-ajung furtuni pînă la tine, / Ilyadă a mea mirosind curat / a seminte în incoltire / și a flori de măr / și a fructe căzînd în vole / unde și astăzi mirat, / cîntă curul / în care fericiții, / de cîntă / O imagiistică a luminării, îmbrăcînd reprezentări festive și hieratice, cu scrieri și restrîngerii de raze defiește lirică patriotică a lui Tomă Bodiș — una dintre tendințele de expresie lirică ce se manifestă fragmentar în acest volum ații de divers tematică: „Grădini brodate cu argint / În firele de mărșărin, / Se privesc, la lumină nouă, / sub tîlă boabele de nouă / Spre tronul muștelor se-nclină / Dumbrăvi mai tîner-n lumină / Ca la o tînăică chemare / Cînd steaua neamului răsare”. Se afirmă astfel totuși o viziune pentru emblema înrominului, pentru transfigurarea de tip tradițional. Un cîntec heteroclit, cu reminiscențe plătind la suprafață, este Cuceritorii. Predomină poemul liric (Armonii cantabile), reprezentarea în poezia este necesitățile din poezia lui Ion Gheorghe (Pravila după Neagoe, Precă, Pahonia, Triplic), cu sonorități din versul ampu al lui Al. Filipciuc și cu unele tonuri argheiene izlate. Remarcabilă este însă tendința reverte și contemplativă unei zone distincte a spațiului interior, aursă de melancolii te-

Armonii cantabile; În căutarea autenticității

Predomină o sensibilitate a estetice și melancolie sagă cantabile. Spre deosebire de volumul anterior, poezia este dominată de humanitatea și de minorități infabile, poezia fiind eflorescentă a unui substrat ideatic tradiționalist. Cele câteva poezii de început sînt titulate de astre senine, teritoriul liric interior adăpostind „Bucură-te, tînă de toate, / Bucură-te, tînă de toate, / n-ajung furtuni pînă la tine, / Ilyadă a mea mirosind curat / a seminte în incoltire / și a flori de măr / și a fructe căzînd în vole / unde și astăzi mirat, / cîntă curul / în care fericiții, / de cîntă / O imagiistică a luminării, îmbrăcînd reprezentări festive și hieratice, cu scrieri și restrîngerii de raze defiește lirică patriotică a lui Tomă Bodiș — una dintre tendințele de expresie lirică ce se manifestă fragmentar în acest volum ații de divers tematică: „Grădini brodate cu argint / În firele de mărșărin, / Se privesc, la lumină nouă, / sub tîlă boabele de nouă / Spre tronul muștelor se-nclină / Dumbrăvi mai tîner-n lumină / Ca la o tînăică chemare / Cînd steaua neamului răsare”. Se afirmă astfel totuși o viziune pentru emblema înrominului, pentru transfigurarea de tip tradițional. Un cîntec heteroclit, cu reminiscențe plătind la suprafață, este Cuceritorii. Predomină poemul liric (Armonii cantabile), reprezentarea în poezia este necesitățile din poezia lui Ion Gheorghe (Pravila după Neagoe, Precă, Pahonia, Triplic), cu sonorități din versul ampu al lui Al. Filipciuc și cu unele tonuri argheiene izlate. Remarcabilă este însă tendința reverte și contemplativă unei zone distincte a spațiului interior, aursă de melancolii te-

Armonii cantabile; În căutarea autenticității

Predomină o sensibilitate a estetice și melancolie sagă cantabile. Spre deosebire de volumul anterior, poezia este dominată de humanitatea și de minorități infabile, poezia fiind eflorescentă a unui substrat ideatic tradiționalist. Cele câteva poezii de început sînt titulate de astre senine, teritoriul liric interior adăpostind „Bucură-te, tînă de toate, / Bucură-te, tînă de toate, / n-ajung furtuni pînă la tine, / Ilyadă a mea mirosind curat / a seminte în incoltire / și a flori de măr / și a fructe căzînd în vole / unde și astăzi mirat, / cîntă curul / în care fericiții, / de cîntă / O imagiistică a luminării, îmbrăcînd reprezentări festive și hieratice, cu scrieri și restrîngerii de raze defiește lirică patriotică a lui Tomă Bodiș — una dintre tendințele de expresie lirică ce se manifestă fragmentar în acest volum ații de divers tematică: „Grădini brodate cu argint / În firele de mărșărin, / Se privesc, la lumină nouă, / sub tîlă boabele de nouă / Spre tronul muștelor se-nclină / Dumbrăvi mai tîner-n lumină / Ca la o tînăică chemare / Cînd steaua neamului răsare”. Se afirmă astfel totuși o viziune pentru emblema înrominului, pentru transfigurarea de tip tradițional. Un cîntec heteroclit, cu reminiscențe plătind la suprafață, este Cuceritorii. Predomină poemul liric (Armonii cantabile), reprezentarea în poezia este necesitățile din poezia lui Ion Gheorghe (Pravila după Neagoe, Precă, Pahonia, Triplic), cu sonorități din versul ampu al lui Al. Filipciuc și cu unele tonuri argheiene izlate. Remarcabilă este însă tendința reverte și contemplativă unei zone distincte a spațiului interior, aursă de melancolii te-

REVISTA REVISTELOR

„DIALOG”

Numărul pe ianuarie-februarie al revistei „Dialog” (organ al Consiliului U.A.S.C. din Universitatea „Al. I. Cuza-Iasi”) se înscrie în aceeași febrilitate căutare a unei elevate înute artistice, care constituie nota predominantă a ultimelor numere. Menționăm în primul rînd poezia de „literă” în care sînt recenzate ultimele apariții editoriale, cronicile semnate de Oana Vădilescu, Doina-Mihaela Sava sau Dorian Obreja dovîdind că fenomenul literar actual constituie o preocupare constantă a dialoghiștilor.

La împlinirea a 130 de ani de la nașterea lui Eminescu, revista deosebită o întreagă așuză poeziei de la Ipotești (Tentativa fantastului în proza lui Eminescu de Muguraz Brînzil) și Despre eul poetic și prozel artistică eminesciene de Gabriela Șerban. Pagina ce dovedește încă o dată permanența geniului eminescian în spiritualitatea românească.

O inițiativă care, sperăm, va avea ecouri și

Sultana Craia

Tomă Bodiș: „Pasărea rădăcinii”, Editura „Carica Românească”, 1979.

Vasile Bogdan: „Regita, dincolo de cuvinte”, Editura „Carica Românească”, 1979.

Conacul Flacăra

Așa cum a promis publicului din Capitală, Conacul Flacăra va fi din nou prezent luni, 31 martie, cu începere de la ora 18, la Circuit „București” printr-o entuziaștii și fideli săi prieteni.

Biletete pentru acest spectacol se găsesc la casa Teatrului Național din București.

Primim: TOVARĂȘE REDACTOR ȘEF, Subsemnatul... membru titular al Uniunii Scriitorilor din R.S.R., autorul volumelor de ver-

Armonii cantabile; În căutarea autenticității

Predomină o sensibilitate a estetice și melancolie sagă cantabile. Spre deosebire de volumul anterior, poezia este dominată de humanitatea și de minorități infabile, poezia fiind eflorescentă a unui substrat ideatic tradiționalist. Cele câteva poezii de început sînt titulate de astre senine, teritoriul liric interior adăpostind „Bucură-te, tînă de toate, / Bucură-te, tînă de toate, / n-ajung furtuni pînă la tine, / Ilyadă a mea mirosind curat / a seminte în incoltire / și a flori de măr / și a fructe căzînd în vole / unde și astăzi mirat, / cîntă curul / în care fericiții, / de cîntă / O imagiistică a luminării, îmbrăcînd reprezentări festive și hieratice, cu scrieri și restrîngerii de raze defiește lirică patriotică a lui Tomă Bodiș — una dintre tendințele de expresie lirică ce se manifestă fragmentar în acest volum ații de divers tematică: „Grădini brodate cu argint / În firele de mărșărin, / Se privesc, la lumină nouă, / sub tîlă boabele de nouă / Spre tronul muștelor se-nclină / Dumbrăvi mai tîner-n lumină / Ca la o tînăică chemare / Cînd steaua neamului răsare”. Se afirmă astfel totuși o viziune pentru emblema înrominului, pentru transfigurarea de tip tradițional. Un cîntec heteroclit, cu reminiscențe plătind la suprafață, este Cuceritorii. Predomină poemul liric (Armonii cantabile), reprezentarea în poezia este necesitățile din poezia lui Ion Gheorghe (Pravila după Neagoe, Precă, Pahonia, Triplic), cu sonorități din versul ampu al lui Al. Filipciuc și cu unele tonuri argheiene izlate. Remarcabilă este însă tendința reverte și contemplativă unei zone distincte a spațiului interior, aursă de melancolii te-

Armonii cantabile; În căutarea autenticității

Predomină o sensibilitate a estetice și melancolie sagă cantabile. Spre deosebire de volumul anterior, poezia este dominată de humanitatea și de minorități infabile, poezia fiind eflorescentă a unui substrat ideatic tradiționalist. Cele câteva poezii de început sînt titulate de astre senine, teritoriul liric interior adăpostind „Bucură-te, tînă de toate, / Bucură-te, tînă de toate, / n-ajung furtuni pînă la tine, / Ilyadă a mea mirosind curat / a seminte în incoltire / și a flori de măr / și a fructe căzînd în vole / unde și astăzi mirat, / cîntă curul / în care fericiții, / de cîntă / O imagiistică a luminării, îmbrăcînd reprezentări festive și hieratice, cu scrieri și restrîngerii de raze defiește lirică patriotică a lui Tomă Bodiș — una dintre tendințele de expresie lirică ce se manifestă fragmentar în acest volum ații de divers tematică: „Grădini brodate cu argint / În firele de mărșărin, / Se privesc, la lumină nouă, / sub tîlă boabele de nouă / Spre tronul muștelor se-nclină / Dumbrăvi mai tîner-n lumină / Ca la o tînăică chemare / Cînd steaua neamului răsare”. Se afirmă astfel totuși o viziune pentru emblema înrominului, pentru transfigurarea de tip tradițional. Un cîntec heteroclit, cu reminiscențe plătind la suprafață, este Cuceritorii. Predomină poemul liric (Armonii cantabile), reprezentarea în poezia este necesitățile din poezia lui Ion Gheorghe (Pravila după Neagoe, Precă, Pahonia, Triplic), cu sonorități din versul ampu al lui Al. Filipciuc și cu unele tonuri argheiene izlate. Remarcabilă este însă tendința reverte și contemplativă unei zone distincte a spațiului interior, aursă de melancolii te-

Maria, Maria, Maria

a vrea, zise el aproape șoptit, să vă vestesc o întâmplare. E multă vreme de când n-a mai auzit-o nimeni. Și știți cum e, parcă ar cere.

Fraze pe care Jenea le scurta, cum li era obiceiul, și le traducea așa: — Acum, puțin liniște, că vrea să vorbească.

— Și imediat, cu aerul că-și făcuse încă o dată, cu prisosință, datoria și că merită un răgaz, luă un strugure, cel mai mare, și cu trei sau patru boabe își umplu gura.

— Serviti, ne-nedeamă Jenea, înghițind cu poftă, dacă nu serviti, o să regretați.

— Povestesc destul de rar întâmplarea asta, precăză el.

Dar de ce o povestea rar și de ce urma s-o auzim tocmai noi, nu ne spuse. Mai adăuga câteva cuvinte, în sensul că eram exact oamenii cărora li se putea istorisi o astfel de petripetie.

Nu sînt sigur că-am înțeles foarte bine cuvintele din urmă. Vorbea încet, rar și cu oarecum dispus să se oprească fără un motiv anume. Pur și simplu, să continue în gând. Nu-mi mai puțin adevărat că o seamă de subtilități ale limbii le pierduserăm și că, în loc de petripetie, ar fi trebuit să înțeleg petrecere, sau ocazie, sau accident.

— Acum, repetă Jenea, puțin liniște ca să înceapă.

După care își prepară un sandwich cu ier. O felie subțire de piine și un strat gros de ier negru.

— Serviti, ne îndemnă ea cu oarecum nedumerită de tăcere care se lăsase. Toate bunătățile sînt pentru noi. Dacă stați și nu mîncăți, ce să se supere. Ei sînt foarte ospitalieri.

Cit despre cele zise de gazda noastră. Jenea parea să nici nu fi fost atenți. Ierurile negre li căduseră, chiar din clipa în care le zărise. În garnitura de verdeturi, un soi de febră limbată. Urma, s-ar fi zis, să comunice un lucru extrem de important și nu găsea momentul.

Jenea, translațoarea, era o femeie între două vîrste, pe care mesele oficiale, la care și făcea slujba, o întîlnisem în trecut.

— Aceasta era mea de rămas bun. Eram invitată ministrului culturii, un bărbat scund, o umbră de om, cu părul negru, creț și strălucitor și cu o pereche de sprincene grele, de toată frumusețea, împreună deasupra nasului. Ochii de cărbune li dădeau privirii o anume distanță melancolică. De ce țineu ei să dea o masă, nu pricepeam. Dealtfel, cînd mergea într-un grup de ziaristi și este purtat de colo-colo, și te se-arăta fel de fel de santiere, cel mai bine e să te i-lurcuri cum sînt. Vezi înțeleg, ce-i de înțeles, mai tîrziu. În ce privește masa, indiferenți cine o prețuiseră, eu e o masă în adevărată ospăț, cu ier negre și batoc, cu pepeni galbeni și roșii, cu pilaf de berbec, struguri, vin alb, cu fărîi și fructe uscate, cu file de salau în sos alb, friștură de botal, înghețată cu garnitură de mure, cu salate de tot soiul, cu niște condiimente de care n-am mai auzit, cu chelneri tîntuți, sosind grăbiți din toate direcțiile în fine, cu ritualul acela însoțit de emfază al petrecerilor fără dedesubturi. Vroia ministrul culturii să petreacă o seară cu noi? Cu atît mai bine. Datoria noastră era să ridicăm paharele cît mai des și să ascultăm ce avea de zis.

— Ce vă spun eu acum, insistă cu același glas nehotărît ministrul, s-a întîmplat demult, demult de tot. O seamă de amănunte cred că le-am uitat. Era război, luptam departe de casă. Atunci pînă s-a vă-nchipuți cine stie ce deosebite mine. Pe vremea aceea însă nu mă remarcasem prin nimic. Eram soldat. Și încă un soldat din cei mai necăjiți.

Dună ce spuse toate astea, ne privi ușor întrebător, cu fața numai un zîmbet. Dar nu trebuia să te iei după zîmbet. Ca totdeauna, rîdeau adesea.

Jenea, cu gura plină traduse: — E o istorie de război. Așa se zice, istorie, nu?

Ministrul în aceluiași timp măreț din capul mesei, parea și mai scund. Un omuleț tucuros, urmărind cu vădită simțăminte mișcările noastre.

— Desigur, Jenea, poți să-i zici istorie. Sau poveste. Nu contează.

Jenea dădu din cap îndatorată și continuă: — El nu era ministrul. Era cu soldații.

— Soldat onorabil sau? — Vali făcu Jenea, se zice așa? — Da. Unul soldat, poți să-i spui cum vrei. Grație mai nici nu există.

Ministrul aștepta o lămurire. I-am tradus discuția. Din delegația noastră eram sînturca care m-am abătut fără translator. Ceilalți doi, Ion Ababei și Vasile Afloraei, sefi de secție în probleme economice la două zăre demarșamentale, mergeau pentru prima dată într-o delegație în străinătate și nu știau limba. De fapt, înca româneste nu vorbeau și strălucit. Știau însă o treabă: să scotoie mereu carnetul și să noteze. Notau absolut totul. Aveau chiar și-acum ascendele de însemnări pe mână.

Jenea minca batoc. Jenel nu-i plăcea pestele, două mesele cu pescărie arăta rău de tot înghițirea o multime de pilule, dar nu se opotolea.

— Serviti, zise ea, nu stați așa. Ei-s-au dat interesul. Bunătăți ca aici, această masă.

— Și cu o undă de vinovăție: — N-am dreptate?

Am asigurat-o că are dreptate.

— Eram foarte alai, zise ministrul. Nici acum nu-s un om gras, dar atunci eram afritit de tot.

Unul, pipernicit și smolț, într-un regiment de ostasi bălani, hrăniți cu grâu și cartofi. La noi, orezul nu îngrășa. Pe vremea aceea, trebuia să erau destul de complicate pe-aici. Nisip peste tot, sărăcie, oameni cumsecade, dar ca și mine, măruntiți și domoli. Iar un soldat mititel e pus, de când lumea, la toate muncile grele: la curățat, la cărat rufe, la măturat dormitoare. Să se deprindă cu greul. Eram atît de neutilizabil, că nici pușca n-o țineam ca lumea. Imi răsese clavicula și o lineam de gît. Ce mai, o pașoale pentru regiment.

Jenea traduse: — El zice că era, acuzati, un năpîrstoc. Nu așa se spune? Și că nu ținea pușca pe umăr. O ținea pe oase.

— De ce? interveni tovarășul Ion Ababei, deodată viu interesat.

Jenea tocmai băga în gură un pumn de măsline. Mă privea speriată. Fiindcă n-o ajutasem, zise trăgînd cu eșada ochului spre ministru.

— El n-a spus. Poate că așa trebuia. Să continue?

— Tovarășul Vasile Afloraei scria de zor în carnetul său, ca după dictare.

— Tovarășul e foarte muncitor, constată surprinzînd ministrul. Ar trebui să te cite ceva. Berbecul e gras și e fript bine. Sîntuți-vă să gusta din berbec.

— Continuați, apuse Jenea. E foarte interesant.

Ministrul ne ampu paharele. Al lui era plin de la început. Tăstă, cîncea cu fiecare, ne ura sănătate și succes în profesie și-i înmuia mult buzele în vin. Cînd ne-asezărăm, vorbi:

— În regiment, aveam o infirmieră. O chema Maria. Pe Maria o iubeam toți. Era o fetișcană, să fi avut vreo optzeci ani. Purta cozi și avea ochi albaștri. Prea multe femei, noi nu vedeam. Și știți cum sînt soldații: acornesc o groază de povești, se laudă cu isprăvile lor, vorbesc de rău de toate femeile. Și Maria li leșterea tot soiul de vorbe. Dar eu nu credeam nimic. Sînt sigur și astăzi că vorbele alea erau prostii, scorneli. Viata pe front e grea. Oamenii se descărca în fel și chip. Toți ar fi vrut să fie alieși fetei. Și eu as fi vrut, dar eu era posibil. Maria nu se încurca ea cu unul care curăta cișoțele. Cu unul ca mine, slab ca moartea și mirosind a magaziie.

— Ministrul se opri și ne zîmbi: — Jenea traduse:

atîă un sens și anume un sens de acord cu instrucțiunile primite la plecare, așa că așteptau răbdători urmarea. Mai mult, tovarășul Ababei, care era un ins metodic, își făcea însemnările pe puncte, fiecare punct avînd la rîndu-l subpuncte. Putin derutat de tăcerile suav amuzate dar, la drept vorbind, autoritare ale înaltului personaj, tovarășul Ababei scrisse singuricuzi Maria, Maria, Maria. Și fiindcă nu mai urma nimic, puse numele în paranteze. Unul din subpuncte rămase astfel fără însemnare, fapt care tovarășului Ababei li producea un soi de iritare.

Jenea, pe care toate aceste mese imbelugate o înnebuniau, sesiză impasul tovarășului Ababei. Ca un școlar care așteaptă un ajutor de la profesor, Jenea zise răzător:

— Maria... — Ministrul dădu din cap, ne privi pe fiecare, cu o desăvîrșită cordialitate și ne îndemnă să bem.

— Pentru prietenie! zise el.

— Pentru prietenie! traduse entuziasat Jenea, Tovarășii Ababei și Afloraei tostară într-un glas.

— Pentru prietenie!

— Să bem, am spus, pentru soldatul acela mic și tucuros, care înropa morții companiei. Jenea clipi surprins din ochișorii ei cenușii și-mi zise repede, consternată:

— Asta nu am voie să traduc.

— Arăta de-a dreptul speriată.

— Ce s-a întîmplat? mi se adresă ministrul prevenitor.

I-am spus atunci în limba lui ceea ce zisesem cu o clipă mai înainte. Jenel.

— S-a ridicat a venit să mă îmbrățișeze, zîmbetul îi era senin, era chiar zîmbetul lui, nu al ministrului, un suris aproape trist, afectuos, un zîmbet pe care-l mi minte. A ridicat paharul și a zis:

— Să bem pentru tot ce-ar fi putut să fie și nu a fost.

— Am primită încă de la soacra, Ababei și Afloraei răspunsuri fără să mai aștepte traducerea. Evident, erau foarte fericiți că aveau ocazia să comunice direct cu unul din oamenii ce li se prezentau, fie numai și astfel, la un toast. În asemenea momente închidusem carnețelele cu aerul că merită s-o fac.

— Maria, zise ministrul reluîndu-și locul, era o fetiță alabăstră și parea cu totul neajutorată.

tudor octavian

vinfele dint-un dicționar și punindu-le cap la cap.

— Știți doar ce e frontul, zise gazda noastră zîmbind cu toată fața.

Jenea uita să traducă unele fraze, dar dădea din bărbie cu o expresie încercată de înțelesuri teribile. Era în mîgărea ei și compasiune și stupoare. Tovarășii Ababei și Afloraei, desi nu aveau cum să înțeleagă ce o misca atît pe Jenea, aprobau politicos din cap. „Ei, ce să-i faci!”, ziceau privirile lor. „Așa e viața!”

— Într-o zi, continuă ministrul, Maria s-a îmbolnăvit de tifos. Mi s-a spus să iau o căruță și s-o duc în spatele frontului. Să caut un loc liniștit și să-i fac post de cineva care s-o îngrijească. Săir, mi-a poruncit căpitanul, o masină, vezi bine, n-am de unde să-ti dau. Lei o căruță și un cal. Ai grijă de Maria noastră. Vezi, poate reușești să ajungi la... Și mi-a spus un oras despre care știam că e departe. Dacă te la o masină, a zis căpitanul, lasă dracului căruța, numai Maria noastră să trăiască. Bagă de seamă, Săir, să nu moară Maria pe drum. Bagă de seamă, Săir.

— Și el a luat căruța și a plecat... conchise deodată.

Sorin Ilfoveanu: „Jenea în Gura Tîntuții”

Ne înțelesem însă în loc unde li se putea întîmpla să se întîmple sau să se întîmple. Maria avea douăzeci de ani. Dăduse puțin ochii ei albaștri aceluiași zîmbet strălucitor. Lacrimile erau din cauza căreia mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai ducă, dar ea strălucita o dădea. Femeile pot uneori să se sacce la comăntul ostacolilor, dar să reziste mai bine cu bărbăție. O iubeam, deși nu era vreme de iubire. Măsură unul, măsura altul, un camarad speriaș și mîlț, un ostacol, călburul nu mai dovedea că e ostacol și Maria trebuia să vegheze la fiecare pas. Mă întrebam cît o s-o mai d

Antologia «Luceafărul»

„Este în această poezie respirația însăși, elocvență perceptibilă, a unui suflet frumos construit, capabil să vibreze și să se emoționeze de lucrurile cele mai simple, apt să viețuiască cu incintăre într-un regim solar și să se bucure de toate binefacerile faptului de a participa la lume, într-o stare de siguranță îngeunată, afectuoasă”

Dan Cristea: „Luceafărul”, 1978

„Firesc, tema zborului și a imaculării vor fi frecvent asociate în această lirică de suavități, totuși nejubilități căci nu lipsesc trăsăturile dureroase. (...) E o profunzime de alb și de aripi în această poezie, elemente din a căror combinație poeta obține a sugestie de climat sufletească”

Gabriel Dimisianu: „România literară”, 1978

„Tonalitate proptică poeziei romantice și neoro-mantice (inclusiv romantizată) melancolică respinge în cazul poeticii moderne retoricismul netutut, solocul, simpatia, structura sau lucrurile care fenomenalul să dețină semn al antitezii funcționare dintre ele și aluzivitate. Un asemenea mijloc se recomanda în cazul Ioanei Diaconescu sub genericul lui Bacovia, Emil Botta, Holderlin, Rilke, în sensul conștientizării estetice cu natura și al sentimentului singurii”

Elena Taccu: „România literară”, 1978

„Stringența excepțională ghețuiește versul până ce-l face lapidar. De aceea, pe autor ni-l închipuim înfășurat într-un mare șorț de piele, ca pe un pietrar, săpând în granit. Unele sale de bază sînt dată și ciocanul. A. I. Zăinescu este un poet de atelier, de forță, preocupat într-un chip exemplar de asamblarea și finisarea versurilor. Ceea ce nu înseamnă că el este un simplu meșteșugar. Atelierul său e în mod cert sub protecția muzelor, în lama de oțel a dăltii pe care-o minștește se descarcă din plin fulgerile inspirației”

Valeriu Cristea

„Ca orice poet aderând, A. I. Zăinescu știe să imprimă peisajului agrest dimensiuni cosmice și ritm eteric. Acceptând un pariu de durată cu verbul, creîndu-și singur dificultăți spre a le înfrînge, el își forjează din ce în ce mai convingător un limbaj care este al său și nu fi tot mai mult al său”

Mircea Martin

„A. I. Zăinescu e un mare patetic cenzurat și poezia lui este, nu o dată, o poezie a elanurilor interzise de severitatea unei discipline neascunsă. Poezia lui pare de multe ori că încearcă să încremenească într-o formă rigidă o materie vibrantă de căldură. Efortul acesta artistic, atît de contradictoriu în condiția lui de bază constituită poate aspectul cel mai notabil al meșteșugului lui A. I. Zăinescu, pecetea lui de singularitate”

M. Ungheanu

Ioana Diaconescu

a.i.zăinescu

Ninsoare

Drumul dintre dal țuși de zăpadă
— Răgazul care a mai rămas —
Linia dreaptă între cele două
Păsări uitate fără glas.
Nu-mi spune: ce bine, ce harnic
Lucrează zăpadă?
Ce crește se-aprind?
De ochi mă cuprinde uitarea
Tristele miinile mi le cuprind.
Nu-mi spune: e bine, odihna răpune
Pînă și cel mai aslenit dintre zei:
Pe ochi, pe gură izbucnește
Un riu de cerneală.
Nu plînge. Sînt eu. Zăpada sporește.

Drumul spre casă

Gheata îi cuprinsese picioarele pînă la țolduri.
La intrare: mază și scaunele de paie
În plină iarnă. Amintirea mării.
Ingerul dogorindu-i obraji
Cu aripile-i uriașe. Ochiu curioși privind,
Camera lădă ușă și luna
Coborînd de-a dreptul pe masă.
Soarele orbitor al dimineții de iarnă
Drumul spre casă și ghiata
Cuprînzîndu-i picioarele pînă la genunchi.

Îmbătătoare miresme

Chimenul este amar
Cimbrul este amar
Maghiranul este amar
Ele au amărăciunea bucuriei.
Piperul este dulce
Și socul îmbătătoare.
Ele nu vor cunoaște niciodată
Gustul morții.

Eu mă sul pe deal
Și tac. Ce lașitate.
Si rid mereu — altă lașitate.
Și mă bucur — măsura minciunii.

Ce le doare țîlea mea
Mai apucă să mă întrebe firul ierbil,
Și firav, îmi stoarce
Rîsul de lacrimi din ochi.

„Sus, sus, sus, la munte, sus”
Auz
Cum trosnește scara stejarului,
Mă oprește, voi mie,
Voi, cum mă împiedică
Scara capacului numit stejar!

Și dulce și amară

Invasia lăcustelor cu picioare de argint,
O ce friguri, lăcustele împinzîndu-ți obraji,
Stalul de lăcuste țesînd pinze pe fata lunii
(luna e și lăstă pentru tine),
Lăcuste de argint întepînd fereastră,
Năpădînd ramele de lemn,
Ele nu se ating, o nu, de lanul de griu
Și piinea noastră este foarte coaptă
Și dulce și ca cenușa și amară.

Tandă invenție

Secolul luminilor
Peste poetul luminilor,
— Poetul dormind într-un cîmp de ioc —
Secolul luminilor
Peste cenușa acoperîșului
Căzut peste
— Poetul dormind într-un cîmp de ioc —
Secolul luminilor
Dormitind, dormitind,
— Poetul smuls din somn —
Alergînd peste cîmpul de ioc.
Secolul luminilor,
— Oh, țu, monstru, poezie,
Tandă invenție
A mortii poetului.
Secolul luminilor
Peste ceala în flăcări
A aceluia aruncat
În castelul în flăcări.

„Sari, sari în grappa leilor”
Oh, dai ce pedeană mai puternică
Poate fi decît limba de ioc
Mistînd brațul poetului!

Capcană

Într-o capcană cu dinții de fier,
Am rămas sînzurată cu capul în jos
Între doi mestecei.
Mă acolesc toate livinele,
Nici nu am de ce mă teme.
Aricul, singur, îmi trimite semnalele sperate
Că nu trebuie să-l ating.
„Și iartă-mi greșelile.”
Mai apucă să spun
Cînd, vinătorul, dezlegîndu-mă,
Îmi dă drumul în lume.

Cu nerușinare

Voi mie, mă jeluiesc singură,
Cîi de aproape este apa clară
Din care aș putea sorbi a înghețată!
Peste gura mea aridă,
Peste plutele-mi pline de sare
Stă soarele miadru și mă arde
Cu nerușinare.

Poezii (III)

Mai curată nu am fost nicînd
Cum sînt acum
Cînd stau sub cerul tău.
Mai turburată nu am fost nicînd
Ca acum
Cînd, turburîndu-mă, oeni dintre cuvinte
Devine ulcîis.

Mai calmă ca acum nu am mai fost,
Ca acum
Cînd intru pe țecie în poze la,
Iartă-mă și mă adepsește
Tu, cutremurătoarea mea.

Există o țară

Există o țară
Acolo, în cer,
Unde numai mă nasc,
Niciodată nu pier.

Există o stea
Prăcătîrîndă
Și privirile-mi reci
Ea le înfruntă.

Există o cale
Pe care pășești
Ca și cum ai zbura
Și zburi cu adevărat cînd plutești.

Există un rai
Și există un ied
Pe care, ochii mei triști
Adesea mai cad.

Există o lume
Unde nu se pot bate
Răul cu binele.
— Binele-i stăpîn peste toate —

Există o țară
În care voi fi
Tesuță din flăcări
Cînd
Mă voi călători.

Tot ce a mai rămas

La de la mine
Tot ce a mai rămas,
Spun izvoalului de cerneală
Ce-mi inundă camera.
El izvorăște din virful degetelor mele,
Și ține seama de darința mea.
Au rămas numai ochii,
Mă sulac, mă inec
Și nimeni nu mai știe
Gura mea unde s-a ascuns.
Venii, venii valuri de cerneală
Mai halborosesc stingîndu-mă
În timp ce ultimul voi
Îmi invadează plămînil.

Distihuri

Ceea ce aud: foșnetul scos de frunzele
Lipile una de alta.

Ceea ce văd: un ac imaginat
Cosînd scara capacului.

Ceea ce presimt: un tunel în ceruri
În mijlocul iernii.

Ceea ce sper: rîuri de flori
Călătîrînd spre lună.

Ceea ce scriu: o trudă
Fără de margini.

Un secol

Despre tine ce aș mai putea spune acum
Cînd a seară,
Cînd vîntul fierbinte
Tulbură țîlea iernii.
Decembrie are un ochi lucios, lunecos,
Fierbîntele ce lasă urma
Pe pămîntul rînit.
Ce să mă spun despre
Cheul amărîț pe care
Vinsătorii de pere l-au invadat,
Ce să mă spun despre aștele mari, monstruoase
Ce stau de o veșnicie pe aceeași stîlp!
Iarna nu putem fi bătrîni.
Gustul țapezii, mirsul ei
Îmi aduc lacrimi în ochi.
Despre tine ce aș mai putea spune
Acum, că a mai trecut un secol
De absență!

Hoțul de duminică

Cineva care vine și fură din mine ca dintr-un codru,
Cineva care vine și fură din mine ca dintr-un riu.
Este un hoț bun, cel de duminică, am zis
Un hoț bun care vine exact atunci cînd nu am ce face
Și care își întoarce și îmi întoarce ceasul,
Ziuă, în după amiaza mare.

Este un hoț bun, cumsedec, care nu are
Pentru nimeni, nimic sînt
Și te fură din ochi.

Nu are mamă, nu are tată,
Și așa, după cum a îmbrăcat,
Daar așa, cu o umbrelă de frunze deasupra,
Și doar așa cu un nor de pîdă desuș,
Se vede bine că vine tocmai din partea cealaltă
A inimii.
Adică tocmai de mult, dintr-un sat
Care își trage și el pălăria pe ochi.

Un hoț bun — dar de ce-i voi fi spus eu hoț
Și mai ales de ce-i voi fi zis, îl voi fi poreclit
Hoț de duminică! —
Asta nici astăzi n-o știu.
Și nici nu am cum să știu, altă vreme
Cît mă uit bine, nu îmi lipsește nimic, nici măcar
Acest destin, clipa aceasta de-acum,
Trusa aceasta de primăvară cu care
Mă plimb și operez la întîmplare pe muguri,
Duminica mai ales, ca într-o cochilie cînd
Stau și mă gîndesc noii-afară cum vor mai fi.

Dar de ce-i voi fi spus eu hoț,
Și mai ales de ce-i voi fi spus hoț de duminică!
Asta nici noi, dai, n-o putem spune.

Călătorie

Oho, ce exil,
Și ce mireasmă, oho, cite aime! —
Și doar, doar te voi ajunge
Sau mă vei ajunge, vei sta, poată, pămîntului.

Odată — în treisute șizeci și cinci
De zile și altădată în treisute șizeci
Și șize de zile — un cerc
Absolut în jurul astrului tău, o cavalcadă
De nimeni ce ard sau o recompensă
De nari în erupție...
...Și doar,
Într-o clipă au inșuri și doar
Într-o clipă, tu — lanțului, scarbură cosmică — tu,
Somnorosule,
Cîmîtitura vreau să zic,
Daar dacă nu cumva, cine știe,
Tu lași și arunci pe partea cealaltă morții,
Dacă nu cumva tu lași și te dai la o parte,
Dacă nu cumva, cine știe, oho, cine știe
Și ce mireasmă, oho, ce exil
Și cite arme, oho, ce țirizi
Și ce păcat,

Păcat că nu ne putem îngropa în picioare.

Lustragii

La Nisa, lustragii,
Hornari, cei mai frumoși,
Și derbedele de mare
Cu achii somnoroși

La Nisa unde strada
Se duce la plimbare
Și lustragii cu perii
Te spală pe picioare.
(dintr-un cîntec de stradă)

Ne place să credem că stelele sînt niște saboți
Greii de lemn pe care li lăsați afară seara,
Și vă culcați acolo, domnilor, toți,
În hotelul cerului reșu ca para.

Se culcă soarele în ochii dumneavoastră fierbinți,
Vă descâlțați de cu ziuă și sîntați mulți,
Noi sîntem puțini și umblăm desculți,
Triști ca și cum nu am avea părinți.
— Ehei, lustragii, lustragii că tare
Multe picioare mai sînt!
Noi le cerem tuturar iartare
Și le curățăm de pămînt.

Vă sculați norocoșilor mai devreme
Că ne-au luat-o alții înainte!
Noi lustruim pantofi,
Alții lustruiesc cuvinte.

Se face de gheță unghia și-nlige
Miroșuri iuți de sare prin văzduh,
Se face de rouă lacrima, cîrlige,
De care văzu-otimă ca un duh.
V-ați pripocisit, domnilor, lior-ar să fie frumoși,
Și numai de la etajul zece al capului dumneavoastră,
Noi am rămas un fel de subsol aspru și gros,
Numai nouă ne plouă și tună-n fereastră.

Că istoria merge înainte, a știm și noi
Și nu sufletul nostru-nnoptat a împinge,
Ea numai cînd dă înapoi
Și în ochi vor se stinge
Ne-am prins de locomotiva ultimă a unui tren,
Ei nu se vede, numai șine scrișnesc undeva-n soare,
Ei nu se aude, trăsere doar izbucnesc
Și ne înghit, ca niste pesteri de-acum, semafoare.
Mai coborîți, domnilor, din acest tren suav,
Mai lăsați-le dracului de scări și fatolii,
Visați măcar un nor alb de praf,
O oglindă din care curg mării.

Mai lăsați-vă pantofii-afară scosi,
Vi-l facem de-azur și cu ceartă,
— Ehei, lustragii, lustragii norocoși,
Sculați-vă că unora le-au rămas și picioarele-afară.

Nu se mai cunoaște ea lingă ea și nici
Încălțăminte de fier dacă-ar purta nouă,
Călătoria de cîrlig și de luncă.
Fierbe cerul pe noi și fierbe rouă.
Dau răboai mondiale — cînd unu,
Cînd celălalt — perhe, parcă, de scrum,
Și-n loc de gheate-am curățat morminte poate,
Și-n loc de morminte pietre curățăm acum.

Că istoria merge înainte, a știm și noi
Și nu singele nostru-nghetat a aprinde,
Mai li curățăm tîgîile doar de necei
Și ne risipim pretutîndeni.

Norocoși, norocoși ce-ati mai fost,
Sculați-vă, e-ati putreziți, în picioare.
Unii mai umblă încă pe jos,
Nouă vîntul nu umblă prin buzunare.
A ieșit la pansie meseria noastră,
Nu ne mai pripocisim niciodată.
Atîrnă luna pe cer ce a gheată
Din care iesie se scurge albastră.

Abatoarele de greieri

O obișnuință în plus, ce cantează?
Ce cantează, abatoarele de greieri —
Această fabulă-a sfîrșitului de secol
În care astenia a devenit o preocupare precisă —
Aposă greu pe umerii savanților,
Ei nu mai au nici zi, nici noapte.
Ca niste fierăștrale mari de liniște — greierii
Au invadat lumea.

Ei luminează prin văl, îl rad aștii pe culmi
Și fac răgomal de moarte deasupra, nu tac
Nici măcar pentru-o lacrimă — greierii.
Greierii care la fel de indiferenți sînt
Și la fel de indiferent pot să cînte
Și printre morminte și sub un tronadali.

Greierii despre care orice s-ar putea spune,
Orice, nu și că secolul s-a sfîrșit însă,
Orice, nu și că secolul s-a și sfîrșit, poate,
Orice, a greierolabie de fapt,
Un mod propriu de-a fi și-a te bate cu ține,
Un nisip alb mișcîtor peste care
Secolul umbre plantează, buimac.
Pentru că în uzina de nori ale pămîntului
Se mai vîd însă și celelalte veacuri,
Pentru că astenia a născut cruciada,
Pentru că de astenia a suferit și Dumnezeu,
Pentru că din spirit de sacrificiu și naști
S-au inventat biberone,
Pentru că din capsule cosmice capili au supt,
Și în gingiile mării de atel s-au spart stela
Trebuia să se inventeze și liniștea,
A fost inventată și liniștea,
Greierii au atacat-o de la început.

Greierii au caborit de pe hornuri, greierii —
Cîrchine pe case — au invadat
Om și arbore, greierii
În colonii mari, de noapte,
De cum a răzbit luna,
— O altă invenție, lată —
S-au lipit de pereți și pe geamuri,
S-au cuibărit în arme.
Cînd a fost tras primul foc de pușcă,
Un capoc a fost rînit de greieri.

O obișnuință în plus, ce cantează?
Ce cantează, abatoarele de greieri
Aposă greu pe umerii savanților,
Ei nu mai au nici zi, nici noapte.
Ca niste fierăștrale mari de liniște — greierii
Au invadat lumea.

Dar pentru că secolul nostru trebuie să sfîrșească în liniște
O, pentru că secolul nostru trebuie să sfîrșească în liniște,
Dacă nu cumva s-a și sfîrșit, poate, și doar
Dintr-o eroare de fus cosmic, arar,
Prin oceanice cabluri, mereu,
Ne întrebăm
Cit e ora?

Greierii trebuie iute convingși, luați, repede-n spate
Și invotați să se ducă singuri spre abatoare.
Pentru că abatoarele de greieri sînt
Cel mai fascinant și mai clar armistițiu
Pe care îl putem face
Cu liniștea.

Atelier literar la posta redacției

V. P. MARGAN: Predomină jocul metaforic dezordonat, grațios, ocilii de idee, fără semnificație. Ceva mai bine, acolo unde jocurile de artizanat vechi culează și un gând, un eseu („Tara soarelui”, „A.P.S.”, „Marea legătură”).

V. CROITORU: Psalmi medieri prelunzi, monotone, lincozi, greu de citit, în care rareori cuvintele și imagini se încălzesc și iradiază și mai puțin, reușesc să emita o idee, să dea un gând, un înțeles. Se așteaptă să mergi din ce în ce mai departe în sensul decantării ei mai exigente a substanței noii în sensul decantării și esențializării lucrurilor. În loc de asta, însă, v-ai optat mult prea de vreme! la această formulă manieristă, liricisc-discursivă de care năreți foarte multumit (cu totul nemotivat și în continuare) să fabricați acest soi de „pastă de vorbă” interminabilă (care a ajuns acum la „pachete” de cite 4 pagini!). E un drum profund greșit, fără perspective!

MINEI BADEA: Nu lipsesc unele predispoziții lirice, dar, deocamdată, pășind către o poezie și groasă, „facule”, spontaneitatea și fantezia fiind „înțepate” prea strâns, până la ghitire. Să vedem ce mai urmează.

I. VOICHOȚONU: Nu e rău, pentru început — vioiciune, verve, fantezie, o anumită dispoziție a unor fantezme, unele, unele lucrurile, unecori, spre zona pamfletului și cronicii rimate dar și o undă lirică subiacentă, mai ales în „Pășări false”, „Starea de zimbet” (cu unele inadecvate de limbaj). E cazul să insistăm.

CONST. COTEA: Hoțărâre și înțelepciune. Dacă veți concentra toate energiile asupra scoli (vorbind, frește, de studii sunătoare) peste cîteva ani veți descoperi cu adevărat (cu alți ochi) poezia. Poate și ea pe dv.!

LUCIA MORARU: Totul plutește în evaziu, și versurile, și

proza, din care, excedind mici pasaje (sesizante, subțiri) nu se poate înțelege mai nimic. Din păcate!

DAN ANCADAN: Prea multe poezii în care, prin niște căușturi cuvinte și mingindu-le îndelung, fără a reuși să le facă să „vorbească”. Un fel de lucru manual, cu materiale reci, uscate, inerte. Ceva, puțin și vag, în „Aqua fortis”, „Peșca și țigăruța”, „Cu vîntul”. Mai bine, în „Împăoare”. Ne puteți trimite, frește, și citeva din cele mai bune schițe.

A. A. GH: Încercarea cu „respirația mai largă și diversificarea” dă, deocamdată, rezultate lamentabile (efect, fără doar și poate, al unei prescripții scolare insuficiente, al unui crizot de cultură precară, al unui gust artistic nefortat, rudimentar, etc.). Desenul a devenit stufos, dezordonat, confuz, s-au înmulțit „vorbetele în vînt” în decășt, „făcături” de enunțuri truziale și mimările fără acoperire, găunoase, în dol per (gen „Cenușa atipită a brizei de primăvară” — ?) — sau „visinii care sparg ferestrele de emiție”, etc.). Nu putem cita, din păcate, nici o pagină mai ca lumea și nu mai are rost să vă dăm sfaturi — știți foarte bine ce aveți de făcut („dar אני תרע, cum zice poetul...”). Pe viitor, texte daelografiate.

D. ELIAS: De acord cu punctul de vedere din scrisoarea, dar rămîne, totuși, impresia de vizibilitate și în textele de acum a unei discursivități aride, a efortului „tehnicist”, laborios, cîteodată calofii, din care lipsesc acei „unul la sută” sine qua non. Dar cine și citeva lucruri de interes: „Ziarul de dimineață”, „Noapte”, „Definiție”, „Cerul, clar și „Nebunie”, „Mesechinărie” (încă neuse la punct, acestea din urmă).

R. S. RUBA: Confirmări îmbucurătoare, mai ales în „Cavalier” (inspirat „operatic”),

„Scrib”, „Răstimp”, „Ora cealaltă”. Rămîne prea mult, însă, în ultimele două (și mai cu seamă în cele pe care nu le-am citit) din amprenta arghiziană, de a cărei urmărire asiduă trebuie să scapăm.

PETRE IVANCU: „Botele copilariei” și „Scrisoare” ni s-au părut ceva mai consistente. Promisiunea din scrisoare nu ne face decât plăcere.

Ion Crăciuna (ceva, în „Jancu”, „Stăpîniț”, „Ionescu”, „Petre Beșdin”, „Maria Bota”, „Lucia Lucașcu”, „Nicolaie Giergi”, „Napallian”, „Faora C. Dan”, „Dan Cristian”, „N. Stroeșcu-Sovarna”, „Paul Grădinaru”, „G. Dorobanțu”, „Pavel Răduleanu”, „Ferghele”, „Marin Nicolaie”, „Mihai Ionescu”, „Cina” II, „C. Lungumii”, „Dor de soare” (ceva, în „Vindecare”), „Maria Cerau” (mai bine, în „Să-i cultiv”), „Lucia C. Costeianu”, „Selena”, „Drumuri”, „Boală și amintiri”, „Adrian Bogard”, „V. Spătaru-Băghieș”, „Al. D. Fondane”, „La izvor”, „Constantin Dascăl”, „D. Bercea”, „Cît sinteți înțeri”, „Poem”) : Nume nou!

Manuscrise neîscrite: „O, e-așa de ușor”, „Dacă ar bate vîntul”, „Inexplicabil”, etc.; „Idei”, „Aș vrea să scriu”, „Bolnav”, etc.; „Sărutul meu”, „Iarnă”, „Iubite!”, „Crimă premeditată”, „Supercivilizat”, „Vis frînt”, etc.; „Dezlușe didactice”, „Cine sînt eu”, „Poem justificat”, etc.; „Stăruie”, „Ieridic”, „Clas de”, „Păcătoșii”, „Vrașcul”, „Era ziua pe altar”, „Cind malurile”, etc.; „Statornicie”, „Mă veți păta”, „Cădere Sarmisegetuzei”, etc.; „Fodul”, „Scrisoare poetului”, „Zi de vară”, „Stăruie”, „Letter to Virginia”, etc.; „Sămînță, cunună și flori”, „Patrie minunată cu nume falnic”.

Geo Dumitrescu
N. R.: Manuscrisele nu se înșelază.

Neputință

Luți-ne, oameni de știință, moartea căci viața ne-o poate lua oricînd și un simțit și un prost și mai ales acestia care se clătăne-n războaie cum se macăie lătele-n poartă pentru simplu motiv că — din întâmplare sînt vecine.

Și foamea — urta foame care zilnic și de mai multe ori ne obligă să repetăm acel ritual grotesc: al ducerii spre oficiul lacom —

la-mi neputință veșterii, ia-mi somnul moarte intreruptă și timp lăse să curgă printre deșele, întinerul miinții.

Nu lăsa boala — viermilor ei să locă culcuș în mădulele supremei filife, Mută-i cuibar din coastă înainte de a-și chicali dreptul la viață prin durera și moarte.

Luți neputințele — toate ca să fim pe măsura măsurii noastre.

Așternutul reginei

Un schior sare de la trambulină elegant plutește-n sufletul meu rezăpezi împingind la aterizare, existența mea gîndesc a o simplă întâmplare-n care nici o regulă nu este respectată / și pot fi foarte bine aici și acum și-n același timp atinge cu talpile Capul Bunei Speranțe și cu inima așternutul reginei Cleopatra înainte de Cezar, și doar un exemplu banal.

Ca o locomotivă ciuruită de gloanțe răsufă zeul tinerității mele, coroana lui terminată-n două degete veacul s-o vînd pentru o clipă de concretă cadere-n real, cine o cumpără? ofer pe deasupra radiografia plămînilor cîmăuți ai planetei și-o rană de o tălău meu din al doilea război mondial...

TEODOR PURICE

Constantina Serdila, „Venim din Istoria”

Plutim

Plutim singuri peste a lume de ceață. Atenți să nu ne picure lacrimi din trup Să nu ne lovim cînd ne-atingem Să nu adormim, obosiți, sub vreun capoc himeric.

Te sîrît : gura ta e-o perle de gheață Și-mi rîdîm pe limbă urma de sîde! Aș vrea să te cuprind dar mî rănesc intr-o cariolă dă ciobită

Te strig ; numele tău e o literă magică La intrarea într-un templu păgîn. Vîno, imi ziei, Aș vrea să te prînd și Și nu ești decît urma unui pește prin apă.

ANCA BRATU

Lăudă avionului

Să lăudăm deci avionul, motorul, siguranța în aer și zborul, privilegiul, bisculții pe care clătăne dîntii. Lăudă, tic, generațiile de pionieri ai aviației, azi-nimeni nu se mai teme decît să n-ajungă la vreme. Eu caut totuși pămîntul cu talpa, cu mina, cu gîndul.

BORIS MARIAN

Expediția

Să pornești după adevăr odată cu soarele, Să știșnești din gogașoa visului cu un flutur Cînd străzile se binecuvîntează de femei cu noaptea pe față, cu pași răcoriți, Molipsit de nebunia păsărilor să vorbești

să prînz razele-n palmă, Să te zgîșnești prin vitrine, alene, Să te simți o ființă planetară și să-mpărțești Plin de noblețe, cu cerșetorii această cinste

rară,

Să-ți fie dragi cîinii, mițele și muștele Și tot ce folește, și tot ce cleargă, Să mingii gardurile, copocii, Să prînz umbra codanilor cu pantoful, Să dai ziua bună cu neșurșoare Celor mai frumoase necunoscută, Să te dai peste cap în porc, cu un miel Și apoi, ostent, să citești știrile dîintr-un ziar de săptămîlna trecută, Să-ți legi batista ca o croavă la gîtul unui trendafir.

Să faci semne prietenești unei vrăbii și s-o-ntrebi cît e ora, Să te îndrepti către mare și să numeri vapoarele

Co să știi și tu care e situația Și tot așa, cît te trezești Decedat puslu în amoaia fierbîntă cîulînd ceva ce nu mai îți minte.

RADU ȘUIU

Aparțin

Și toată povestea prin care trecem Curoți și singuri în bucuria Cere strigă la noi — o trăim Pentru ziua de mîine Păpușii din plîne Cu care învățăm Să ne jucăm

Faceți focuri focuri focuri Miezul vieții e un foc În care nu există decît Inceput Și înțereți și aceste cuvinte Pe care le spun Pentru că aparțin Oamenilor

GRIGORE HOJMA

Literatura vieții

Urmare din pag. 1

aspirată. Literatura așilor din urmă s-a înscădat într-o măsură așa de pregnantă încît, ca orice literatură adevărată, a început să creeze epigoni la proprii noi autori. Dar parcă și calitatea epigonilor este în ultima vreme mai bună, mai înaltă, mai interesantă, mai curioasă, sîntuți la capodoperelor nemăpungit și comparată per medie cu cea ce s-a scris cu cincisprezece ani în urmă. Fără a-i înzestra pe toți autorii cu același gen, soarta i-a fericit cu posibilitatea de a scrie într-o vreme în care sinceritatea a fost respusă în deprăsurile ei, adevărul la fel, adevărul sîntuți aceste condiții pentru a fi considerat scriitor a spus. Cîteodată învățat să nu se mai mulțumească oricum și cu orice nu se mai mul-

tumește nici cu adevărul în stăniad, dar are senza de a asista la formarea unor generații succesive de autori capabili de a-i da ceea ce cere el într-o țară în care librăriile sînt asaltate de multimea doritoare de carte.

Regăsirea de sine a literaturii nu înseamnă desigur numai creația generației de care pomărim, ea reprezintă un fenomen general al literaturii noastre care are senza de a se naște acum și aici. Regăsirea de sine a literaturii reprezintă efectul unor transformări în toate nișele vieții social-politice, în remarcarea personalității tuturor categoriilor sociale, în individualizarea în ultimă instanță a unui timp istoric.

Operă a Președintelui țării, acest timp istoric se definește printr-o nelimitată deschidere spre tot ce înseamnă viață, fără prejudecăți și fără temeții. Timp istoric împede conturat de o personalitate puternică, aceste vremuri au fost și sînt, fără îndoială, în care literatura se constituie ca o literatură distinctă a năzuințelor unui popor care trăiește și creează sub aura gândirii conducătorului său.

Un punct terminal, al Împăcării cu sine : ea este facere continuă, deschidere superioară către împliniri viitoare, marcă imbinată omotic cu înșirarea activității organizatorice, matricea și modelare de energii. Tote aceste atribuții devin astăzi, tot mai mult, imperative ale acțiunii de masă pe care Uniunea Tineretului Comunist, toate organizațiile comuniste ale copiilor și tineretului muncitor și studios sînt chemate să le precia și să le dea răspunsul practic covent.

În sfîrșit, în modelul global al forței social-politice de care dispune tineretul nostru, existența de realitate existentă la capacități de acțiune și de perspectivă concretă a viitorului, se integrează — ca reflex subiectiv — puterea conștiinței revoluționare, formarea unor structuri mentale noi și a unui orizont valoric larg a concepțiilor științifice despre lume și viață. Este, aici, un plan analitic care găzduiește dinamicitate transformatoare ale educației calitative sa de a fi plînghe a modelării unui om nou, capabil să devină, tot mai mult, forță materială a conștiinței obiective. Vîrsta tînără, prin excelență vîrstă a proiectării și construirii personalității ne apare, din punctul de vedere al temei acestui eseu, ca vîrstă pentru care putința inerentă a însușii culturale se traduce în actul afirmării inițiativei, neîmpăcării cu vechiul, cu orice rutină, cu stăru de lucruri frenetorii.

Este vorba, așadar, de afirmarea forței social-politice a tineretului printr-o înșirare a inițiativelor științifice celor mai înaltele. Este, aici, social manifest, revoluționar. Ecuația trecerii de la gîndire la act, implică aici, necesită travaliu educativ și experiență practică, dinamism formativ, autoeducație responsabilă, structurarea unei motivații superioare a muncii și vieții tineretului.

Cele trei dimensiuni ale forței social-politice de care dispune tineretul nostru — ontologică, prospectivă și de constință — pe care rîndurile acestui eseu au încercat să le creioneze, disociindu-le ca atare doar din rațiunea de analiză, se constituie în realitate în nemijlocită în ansamblu și în diversitate. Așa cum, în nivel global, se constituie cealaltă unitate, a tuturor forțelor sociale în jurul partidului nostru, al secretariatului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, dînd operă pe care o înfăptuim dinamism revoluționar și împlinire mereu ascendentă.

Forța social-politică a tineretului

Urmare din pag. 1

omogenizarea forțelor noului și din egalizarea surșilor sociale, din capacitatea generative ale experienței revoluționare pe care o construiește dezvoltarea multilaterală a socialismului. Ea nu este o simplă recunoaștere sau un simplu calificativ, ci o stare obiectivă a vieții noastre sociale, o dimensiune a realității înșese. Este un fapt pe care, reflectîndu-l cu clarviziunea și înțelegerea revoluționară, sînt conștienți și secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, îl exprima la cel de-al XII-lea forum comunist, ca reper strategic al dezvoltării capacității politice a societății noastre : „Este necesar să se acorde o atenție deosebită imediat armonioasă a activității cadrelor mai în vîrstă care au mai multă experiență, cu entuziasmul și elanul cadrelor tînere, păstrînd un raport rațional și o structură corespunzătoare, asigurînd o permanență împropășare a partidului, pentru a-și putea îndeplini în cele mai bune condiții atribuțiile ce-i revin”. Partidul, centrul vital al națiunii noastre socialiste, și însușe așadar dimensiunea tineretului ca una dintre dimensiunile definitorie ale propriei sale capacități de acțiune politică. Este, în acest caz, o strălucită expresie a consecvenței spiritului său revoluționar, a statorniciei cu care secretarul său general își deschide gîndirea și acțiunea către înnoirea de fond : pentru că însuși rolul conducător al partidului, modelat în lumina tezei de principiu a acțiunii dînlăunțului faptelor, al realităților, se construiește și prin implicare în dinamismul profund al tineretului, preluînd cu discernămintul matărității politice de atribuțiile deplin și entuziasm pe care le probează un tineret activ și conștient.

Modelul forței social-politice a tineretului se alcătuește prin urmare, în joncțiunea dintre starea obiectivă a capacităților și prelucrarea strategică a perspectivelor care le au noile generații, în care un model de bază se opune la opțiunile fundamentale de înaltă principialitate și valoare practică. Un model ce se operaționalizează pe sine în cele mai variate planuri și sfere ale vieții, acolo unde tineretul face din omniprezenta sa un cadru al emergenței spiritului revoluționar al conștienței și neclintite de afirmare a noului valoric superior. Nu vom recurge acum la exemple. Ilustrările ar putea fi pe cît de numeroase, pe atît de semnificative, înscrîndu-se cu probe neîndoielnice ale materializării unei concepții profund revoluționare și prospective, în raport cu forțele progresului, promovată ca atare de partidul nostru, de secretarul său general.

Si, pentru că am amintit de dimensiunea prospectivă, vom spune că — în acestă — își află izvorul o altă caracteristică a forței social-politice a tineretului nostru. Este cea care pleacă dinșpre puterea gîndirii științifice antiopacive pe care, în „desfășurarea” și „concepția” noastră despre lume, despre om și destinele acestuia. Avînd, de-a lungul timpului, cele mai aleele cuvinte de preluare la adresa tineretului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, l-a numit, nu o dată, „vîntul națiunii noastre socialiste”. Un vînt care, fiutîndu-se pe sine astăzi, în plină actualitate, implică — așa cum tot secretarul general al partidului aprecia — o deplină responsabilitate comunistă în adoptarea deciziilor actuale, astfel încît generațiile viitoare să beneficieze de o „moștenire istorică” superioară și la rîndul ei productivă, înclîntînd în raport cu creativitatea și descălușarea de noi energii.

În acest plan și analizei vom spune, așadar, că forța social-politică a tineretului nu stă doar în avansul său cronologic și traielecte constructive de experiență revoluționară, ci — mai cu seamă — în deschiderea unui „scenariu” desenat de pe acum, cu mîna sigură și cu responsabilitate, de către partidul comunistilor. Este o chemare lucidă la conceperea viitorului în termenii facerii continue a prezentului, la discernămint și chibănuință la învîntura și activism, la promovarea ideologică și neîmpăcarea cu vechiul. Forța social-politică a tineretului, probată de acum, în procesul viu al făuririi noii societăți, nu are deci

SPORT

Pedepsirea telespectatorilor?

● Mexicanii au strălucit prin Debrin care nu a jucat în Mexic. Acesta e primul și cel mai sfidător lucru de reținut din meciul Mexicanilor cu al Canadianilor la Campionatele Mondiale. Desi a avut un bilanț analitic care găzduiește dinamicitate transformatoare ale educației calitative sa de a fi plînghe a modelării unui om nou, capabil să devină, tot mai mult, forță materială a conștiinței obiective. Vîrsta tînără, prin excelență vîrstă a proiectării și construirii personalității ne apare, din punctul de vedere al temei acestui eseu, ca vîrstă pentru care putința inerentă a însușii culturale se traduce în actul afirmării inițiativei, neîmpăcării cu vechiul, cu orice rutină, cu stăru de lucruri frenetorii.

● Cadriul candidaților continuă. Candidatele la titlu s-au prezintă : trei fete campioane : F. C. Argeș, Sibiu, Dinamo și fosta diviză Măiaș, la Baia Mare. Cîte două debuturi ni le-au arătat pe toate la lucru. Indiscutabil, cel mai mult ne-a plăcut Bala Mare. O echipă omogenă, care știe să facă presing, să joace în dublu, la triplu dacă e nevoie, să fie și în atac și în apărare cam cu același număr de jucători, și mai ales să fie o echipă al cărui omnișu să joace fără mîșe cum nu știe nici o echipă românească. În aceste condiții jocul Stelei a fost desigurat și am văzut echipa militară anihilată și dezorientată cu n-am văzut-nicolandă pe un teren de joc românesc. Reia dătește precizările ale bălăndărilor singur reproș, pe care li-l facem cu permis stăliștilor două

goluri care poate ar fi lipsit de pe tabela de marcaje. La București, Dinamo și Universitatea Craiova au făcut un meci dezordonat și nervos. Dacă ar avea craiovenii acuratețe tehnico-tactică a bălăndărilor.

● B-ul promite două echipe de A și doi tehnicieni de vîlter. F.C. Brașov și Petrolul Ploiești s-au evidențiat în meciuri cheie cu F. C. Constanța și Rapid București. Jocul brașovenilor amintește de modelul Mateului, al ploieștenilor este energetic, tehnic, fără timp morți. Apar alți jucători noi la orizont etei și doi antrenori drăpărați, care s-au mai vorbit : Proca și Ionescu. Semo bun. Mai ales la ultimul capitol, unde eram în secetă mare.

● Si, în sfîrșit, întrebarea : de ce au fost pedepsiți telespectatorii ? Este adevărat că ambele țări de Anglia de jocu cîștigă au produs răzărni spectaculoase în clasamentul pînă ieri înscris al competiției ? Turneul celor 8 națiuni pare a trăi un salt valoric în comparație cu turneul de selecție. Tineretul român n-a putut urmări turneul. Se știe că școala extraordinară a fost pentru rugbui românesc ficarea transmisie rugbuiștilor importanți. După întîlnirea cu Franța se crează, prin încheierea acestui contact TV cu rugbuiul de superclasă un climat nelipsit rugbuiștilor românești.

Deci : nu s-ar putea transmite retrospectiv ceea din marile meciuri ale ultimului turneu al celor 8 ?

Discobol

Umanism românesc și sud-est european

Urmare din pag. 1

deci a mentalității sud-est europene care să permită, în viitor, măcar schițarea unei Istorii comparate a culturilor din această zonă, constituie cea de-a doua premisă ce derivă de fapt, prin concretizare, din pruna. Istoria mentalităților și al doilea se înțeleg cu filologul în avansarea ipotetizării transformate, înțepat, în certitudin. Dintre achizițiile durabile și superabile ce polarizează — dîintr-o direcție sau alta — atenția autorului încercăm deocamdată pe aceea cu un rol sintetizator în cercetarea cronologică.

Umanismul de expresie slavonă, manifestările și motivațiile acestuia sînt în directă consonanță cu „veacul pădurei” (L. Blaga) în care, „pentru a rămîne ei înșiși în fața vecinilor cațolice întreprinzători, bine organizați militar, îndemnați spre expansiune, românii au avut un puternic aliat în mărturisirea lor ortodoxă care pășea tolera împurțării în arhitectură și artă, în literatură, mestecisuguri, viața de curte, vestiminte și podoba, dar nici o abateră, „modă” sau cochetărie pe plan doctrinar”. În acest sens, în telegerea mai nuanțată a politicii culturale a lui Matei Basarab, explicarea conceptului lui Udrîște Năsturel — „îpostază tipică a cărturarului Constantin” — care folosește, în mod expresiv, termenul „veșmîntul considerat încă sacru, al slavonei, toate acestea reafirmă un model cultural, cel bizantin, ce continuă să mențină entitatea politic-culturală a umanității carpato-dunărenei cuprinsă de presurii exercitate de Semlînd, dar și de Occidentul catolic. Că la alt pol de sensibilitate dar între aceluși cadru general, „veșmîntul” și motivațiile acestuia sînt în directă consonanță cu „veacul pădurei” (L. Blaga) în care, „pentru a rămîne ei înșiși în fața vecinilor cațolice întreprinzători, bine organizați militar, îndemnați spre expansiune, românii au avut un puternic aliat în mărturisirea lor ortodoxă care pășea tolera împurțării în arhitectură și artă, în literatură, mestecisuguri, viața de curte, vestiminte și podoba, dar nici o abateră, „modă” sau cochetărie pe plan doctrinar”. În acest sens, în telegerea mai nuanțată a politicii culturale a lui Matei Basarab, explicarea conceptului lui Udrîște Năsturel — „îpostază tipică a cărturarului Constantin” — care folosește, în mod expresiv, termenul „veșmîntul considerat încă sacru, al slavonei, toate acestea reafirmă un model cultural, cel bizantin, ce continuă să mențină entitatea politic-culturală a umanității carpato-dunărenei cuprinsă de presurii exercitate de Semlînd, dar și de Occidentul catolic. Că la alt pol de sensibilitate dar între aceluși cadru general, „veșmîntul” și motivațiile acestuia sînt în directă consonanță cu „veacul pădurei” (L. Blaga) în care, „pentru a rămîne ei înșiși în fața vecinilor cațolice întreprinzători, bine organizați militar, îndemnați spre expansiune, românii au avut un puternic aliat în mărturisirea lor ortodoxă care pășea tolera împurțării în arhitectură și artă, în literatură, mestecisuguri, viața de curte, vestiminte și podoba, dar nici o abateră, „modă” sau cochetărie pe plan doctrinar”. În acest sens, în telegerea mai nuanțată a politicii culturale a lui Matei Basarab, explicarea conceptului lui Udrîște Năsturel — „îpostază tipică a cărturarului Constantin” — care folosește, în mod expresiv, termenul „veșmîntul considerat încă sacru, al slavonei, toate acestea reafirmă un model cultural, cel bizantin, ce continuă să mențină entitatea politic-culturală a umanității carpato-dunărenei cuprinsă de presurii exercitate de Semlînd, dar și de Occidentul catolic. Că la alt pol de sensibilitate dar între aceluși cadru general, „veșmîntul” și motivațiile acestuia sînt în directă consonanță cu „veacul pădurei” (L. Blaga) în care, „pentru a rămîne ei înșiși în fața vecinilor cațolice întreprinzători, bine organizați militar, îndemnați spre expansiune, românii au avut un puternic aliat în mărturisirea lor ortodoxă care pășea tolera împurțării în arhitectură și artă, în literatură, mestecisuguri, viața de curte, vestiminte și podoba, dar nici o abateră, „modă” sau cochetărie pe plan doctrinar”. În acest sens, în telegerea mai nuanțată a politicii culturale a lui Matei Basarab, explicarea conceptului lui Udrîște Năsturel — „îpostază tipică a cărturarului Constantin” — care folosește, în mod expresiv, termenul „veșmîntul considerat încă sacru, al slavonei, toate acestea reafirmă un model cultural, cel bizantin, ce continuă să mențină entitatea politic-culturală a umanității carpato-dunărenei cuprinsă de presurii exercitate de Semlînd, dar și de Occidentul catolic. Că la alt pol de sensibilitate dar între aceluși cadru general, „veșmîntul” și motivațiile acestuia sînt în directă consonanță cu „veacul pădurei” (L. Blaga) în care, „pentru a rămîne ei înșiși în fața vecinilor cațolice întreprinzători, bine organizați militar, îndemnați spre expansiune, românii au avut un puternic aliat în mărturisirea lor ortodoxă care pășea tolera împurțării în arhitectură și artă, în literatură, mestecisuguri, viața de curte, vestiminte și podoba, dar nici o abateră, „modă” sau cochetărie pe plan doctrinar”. În acest sens, în telegerea mai nuanțată a politicii culturale a lui Matei Basarab, explicarea conceptului lui Udrîște Năsturel — „îpostază tipică a cărturarului Constantin” — care folosește, în mod expresiv, termenul „veșmîntul considerat încă sacru, al slavonei, toate acestea reafirmă un model cultural, cel bizantin, ce continuă să mențină entitatea politic-culturală a umanității carpato-dunărenei cuprinsă de presurii exercitate de Semlînd, dar și de Occidentul catolic. Că la alt pol de sensibilitate dar între aceluși cadru general, „veșmîntul” și motivațiile acestuia sînt în directă consonanță cu „veacul pădurei” (L. Blaga) în care, „pentru a rămîne ei înșiși în fața vecinilor cațolice întreprinzători, bine organizați militar, îndemnați spre expansiune, românii au avut un puternic aliat în mărturisirea lor ortodoxă care pășea tolera împurțării în arhitectură și artă, în literatură, mestecisuguri, viața de curte, vestiminte și podoba, dar nici o abateră, „modă” sau cochetărie pe plan doctrinar”. În acest sens, în telegerea mai nuanțată a politicii culturale a lui Matei Basarab, explicarea conceptului lui Udrîște Năsturel — „îpostază tipică a cărturarului Constantin” — care folosește, în mod expresiv, termenul „veșmîntul considerat încă sacru, al slavonei, toate acestea reafirmă un model cultural, cel bizantin, ce continuă să mențină entitatea politic-culturală a umanității carpato-dunărenei cuprinsă de presurii exercitate de Semlînd, dar și de Occidentul catolic. Că la alt pol de sensibilitate dar între aceluși cadru general, „veșmîntul” și motivațiile acestuia sînt în directă consonanță cu „veacul pădurei” (L. Blaga) în care, „pentru a rămîne ei înșiși în fața vecinilor cațolice întreprinzători, bine organizați militar, îndemnați spre expansiune, românii au avut un puternic aliat în mărturisirea lor ortodoxă care pășea tolera împurțării în arhitectură și artă, în literatură, mestecisuguri, viața de curte, vestiminte și podoba, dar nici o abateră, „modă” sau cochetărie pe plan doctrinar”. În acest sens, în telegerea mai nuanțată a politicii culturale a lui Matei Basarab, explicarea conceptului lui Udrîște Năsturel — „îpostază tipică a cărturarului Constantin” — care folosește, în mod expresiv, termenul „veșmîntul considerat încă sacru, al slavonei, toate acestea reafirmă un model cultural, cel bizantin, ce continuă să mențină entitatea politic-culturală a umanității carpato-dunărenei cuprinsă de presurii exercitate de Semlînd, dar și de Occidentul catolic. Că la alt pol de sensibilitate dar între aceluși cadru general, „veșmîntul” și motivațiile acestuia sînt în directă consonanță cu „veacul pădurei” (L. Blaga) în care, „pentru a rămîne ei înșiși în fața vecinilor cațolice întreprinzători, bine organizați militar, îndemnați spre expansiune, românii au avut un puternic aliat în mărturisirea lor ortodoxă care pășea tolera împurțării în arhitectură și artă, în literatură, mestecisuguri, viața de curte, vestiminte și podoba, dar nici o abateră, „modă” sau cochetărie pe plan doctrinar”. În acest sens, în telegerea mai nuanțată a politicii culturale a lui Matei Basarab, explicarea conceptului lui Udrîște Năsturel — „îpostază tipică a cărturarului Constantin” — care folosește, în mod expresiv, termenul „veșmîntul considerat încă sacru, al slavonei, toate acestea reafirmă un model cultural, cel bizantin, ce continuă să mențină entitatea politic-culturală a umanității carpato-dunărenei cuprinsă de presurii exercitate de Semlînd, dar și de Occidentul catolic. Că la alt pol de sensibilitate dar între aceluși cadru general, „veșmîntul” și motivațiile acestuia sînt în directă consonanță cu „veacul pădurei” (L. Blaga) în care, „pentru a rămîne ei înșiși în fața vecinilor cațolice întreprinzători, bine organizați militar, îndemnați spre expansiune, românii au avut un puternic aliat în mărturisirea lor ortodoxă care pășea tolera împurțării în arhitectură și artă, în literatură, mestecisuguri, viața de curte, vestiminte și podoba, dar nici o abateră, „modă” sau cochetărie pe plan doctrinar”. În acest sens, în telegerea mai nuanțată a politicii culturale a lui Matei Basarab, explicarea conceptului lui Udrîște Năsturel — „îpostază tipică a cărturarului Constantin” — care folosește, în mod expresiv, termenul „veșmîntul considerat încă sacru, al slavonei, toate acestea reafirmă un model cultural, cel bizantin, ce continuă să mențină entitatea politic-culturală a umanității carpato-dunărenei cuprinsă de presurii exercitate de Semlînd, dar și de Occidentul catolic. Că la alt pol de sensibilitate dar între aceluși cadru general, „veșmîntul” și motivațiile acestuia sînt în directă consonanță cu „veacul pădurei” (L. Blaga) în care, „pentru a rămîne ei înșiși în fața vecinilor cațolice întreprinzători, bine organizați militar, îndemnați spre expansiune, românii au avut un puternic aliat în mărturisirea lor ortodoxă care pășea tolera împurțării în arhitectură și artă, în literatură, mestecisuguri, viața de curte, vestiminte și podoba, dar nici o abateră, „modă” sau cochetărie pe plan doctrinar”. În acest sens, în telegerea mai nuanțată a politicii culturale a lui Matei Basarab, explicarea conceptului lui Udrîște Năsturel — „îpostază tipică a cărturarului Constantin” — care folosește, în mod expresiv, termenul „veșmîntul considerat încă sacru, al slavonei, toate acestea reafirmă un model cultural, cel bizantin, ce continuă să mențină entitatea politic-culturală a umanității carpato-dunărenei cuprinsă de presurii exercitate de Semlînd, dar și de Occidentul catolic. Că la alt pol de sensibilitate dar între aceluși cadru general, „veșmîntul” și motivațiile acestuia sînt în directă consonanță cu „veacul pădurei” (L. Blaga) în care, „pentru a rămîne ei înșiși în fața vecinilor cațolice întreprinzători, bine organizați militar, îndemnați spre expansiune, românii au avut un puternic aliat în mărturisirea lor ortodoxă care pășea tolera împurțării în arhitectură și artă, în literatură, mestecisuguri, viața de curte, vestiminte și podoba, dar nici o abateră, „modă” sau cochetărie pe plan doctrinar”. În acest sens, în telegerea mai nuanțată a politicii culturale a lui Matei Basarab, explicarea conceptului lui Udrîște Năsturel — „îpostază tipică a cărturarului Constantin” — care folosește, în mod expresiv, termenul „veșmîntul considerat încă sacru, al slavonei, toate acestea reafirmă un model cultural, cel bizantin, ce continuă să mențină entitatea politic-culturală a umanității carpato-dunărenei cuprinsă de presurii exercitate de Semlînd, dar și de Occidentul catolic. Că la alt pol de sensibilitate dar între aceluși cadru general, „veșmîntul” și motivațiile acestuia sînt în directă consonanță cu „veacul pădurei” (L. Blaga) în care, „pentru a rămîne ei înșiși în fața vecinilor cațolice întreprinzători, bine organizați militar, îndemnați spre expansiune, românii au avut un puternic aliat în mărturisirea lor ortodoxă care pășea tolera împurțării în arhitectură și artă, în literatură, mestecisuguri, viața de curte, vestiminte și podoba, dar nici o abateră, „modă” sau cochetărie pe plan doctrinar”. În acest sens, în telegerea mai nuanțată a politicii culturale a lui Matei Basarab, explicarea conceptului lui Udrîște Năsturel — „îpostază tipică a cărturarului Constantin” — care folosește, în mod expresiv, termenul „veșmîntul considerat încă sacru, al slavonei, toate acestea reafirmă un model cultural, cel bizantin, ce continuă să

Omagiul poetilor lumii adresat României și președintelui Nicolae Ceaușescu

ZHANG ZHIXIANG (China)

- Verbește, la tribună, o inimă de jar. Ecoul se și-l leagă în zori lădă hater...

Înalte idealuri sînt scrise pe-un drapel. Voința noțiunii e de-a-mănuși sub el...

Să-și dăruiește oțelul belugul lutului! Și orice om să fie al câștigului stăruitor!

Te-avîntă, România, pe-un drum lădă aprus. Tu și-l să-năruți greul în calea pierdută noș.

LAMBROS ZOGAS (Grecia)

- O, frați români, în palma deschisă a trudei voastre, ad, deslucesc destinul țării-ai României!

Eu strălucind în lume, ca stele bătăi, oțel, își cîntă împălnirea sub simbolul marelui.

E dulce ca sîmbul! E tandră ca iubirea! Și caldă-nădăuna ca inima de frate!

Le pieptul ai, dăruind, se orice dor mi-ai dă! E mîndră ca plătina ce felici cresc din munte!

Și murmură în cîntec lăvoare de lumină! Fedeoabe-l pune-trunul de august pe-a ei frunte.

Niciind-mă laș să stăie în temeli mai drepte ca săl cînd ai dreptății și a conștiinței...

NSELE UGENDA (Zair)

- Născuții de furnică-ai ei, se, Născuții, ca un scump tezaur. La vînt-și cîntă în ne-amenit...

La vînt-și cîntă în ne-amenit la inima, ca pe-un pînă de aur, ne-a-nîntă să bem lumina învînt...

Portret de Nades, artist plastic din Egipt

O, toate ale gândului comari tu, demic, și te astăzi în cale...

cu mine să pleacă neînclădărit, îndăgățit de dorurile tale, să fie și noi părțile pe pînă...

sub palmierul liberății sfint, sub soarele neînclădărit stinte!

Îți mulțumim că viața ne-o îndrept! Spre-al pacii tel ce-n vîitor străluc!

O, plai fumos, cu oameni înțelepți, mîrire celui care te conduce!

AHMED BAHJAT FANSA (Siria)

- Un nume - „Ceaușescu”, rostii de-o-ntrăgă țară și-ntruchipind ca ere mai bun și-nălțator...

Un nume - ca o navă care despice valuri și spre un țărîm de cur, departe ducen larg...

Un nume - ca săgeata care se nălă-n zare, ca o lumină-a păcii, în zbor spre vîitor...

Fragmente din cartea în pregătire pentru tipar, „Privighetori din ale țării slăvesc Cîntarea României” alcătuită de Raluca Tulbure și Victor Tulbure.

spectacolul lumii

vînt de Iana Grigorescu

Mondo umane

Cu vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

George Năpăruș: „Teibona la Cîntăre”

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

Individualitate și destin

reper

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu... În vînt de Iana Grigorescu...

REVISTA STRĂINĂ

PRIMUL ROMAN al tânărului prozator german Jochen Schimmang, „Frumoasa pasăre Fenix”...

LITERATURA GHANEZĂ ACTUALĂ cîmște un romanier de tînăz remarcabil, ale cărui scrieri apar în mod curent în editurile europene...

INTRE PROZATORII TINERI DIN UNIUNEA SOVIETICĂ critica remarcă în ultima vreme, pe Alexandru Liciutin, autor al unor cărți inspirate din viața învînturilor îndepărtate ale Taigaiel Siberiei...

IN SERIA CĂRȚILOR ale de succes, Victor de Villaseca a creat o modalitate înedită de investi- de jurări într-un caz celebru, ce a zguduit conștiința americană în urmă cu câțiva ani...

COMPOZITORUL ARGENTINIAN Mauricio Kagel este autorul unei muzici înclădărit, sub titlul: „De-creata lumii”, al cărui succes este onorific de numeroase emulii și de adevărate fără rezerve...

DOUĂ CĂRȚI ale sociologului Marechale Rahms rădău în atenția comentatorilor de presă perspectiva antropologică-cultură...

ROMANUL LUI CLAUDE MICHELET, „De-gaves aux loups”, apărut în editura Robert Lafont a avut cel mai mare succes...

ULTIMA CARTE A LUI MICHEL BUTOR, „Envoies”, cuprinde 48 de texte organizate în 7 secțiuni, omagii, cronici de expoziții și diverse alte aventuri intelectuale...

CAIETELE SAINT-JOHN PERSE au ajuns la numărul cîntă, care adună texte prestantiale de analiză, precum și trele scrieri inedite...

PUBLIULUI CENTENARULUI ARTISTII PABLO PICASSO, la Muzeul de Artă din München se va organiza o mare expoziție care își va deschide porțile în luna februarie a anului vîitor...

IN EDITURA POLONEZĂ ARKADY, Jerzy Majewski prezintă un album întocmit după o concepție a lui Eugeniusz Piłsnek...

MULTE FESTIVALURI INTERNAȚIONALE ALI FILMULUI au premiat, anul trecut, filmele sovietice de o formă artistică înclădărit...

EDITURA „EUROPA” DE LA BUDAPEȘTA este editura pe tot continentul pentru apariția sale de lucrări literare...

Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Dan Frunteleț, Mihai Ungheanu (redactor șef adjuncț), Teodor Balș (secretar responsabil de redacție)

REDACȚIA: București, Piața Ștefăniței Nr. 1, tel. 17 32 09 ADMINISTRAȚIA: Calea Victoriei Nr. 115, tel. 52 34 06 ARONAMENTELE: 3 luni - 13 lei; 6 luni - 26 lei; 1 an - 52 lei

Tipar executat la: COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA ȘTEFĂNIEI” Paginător Dobre Marian